

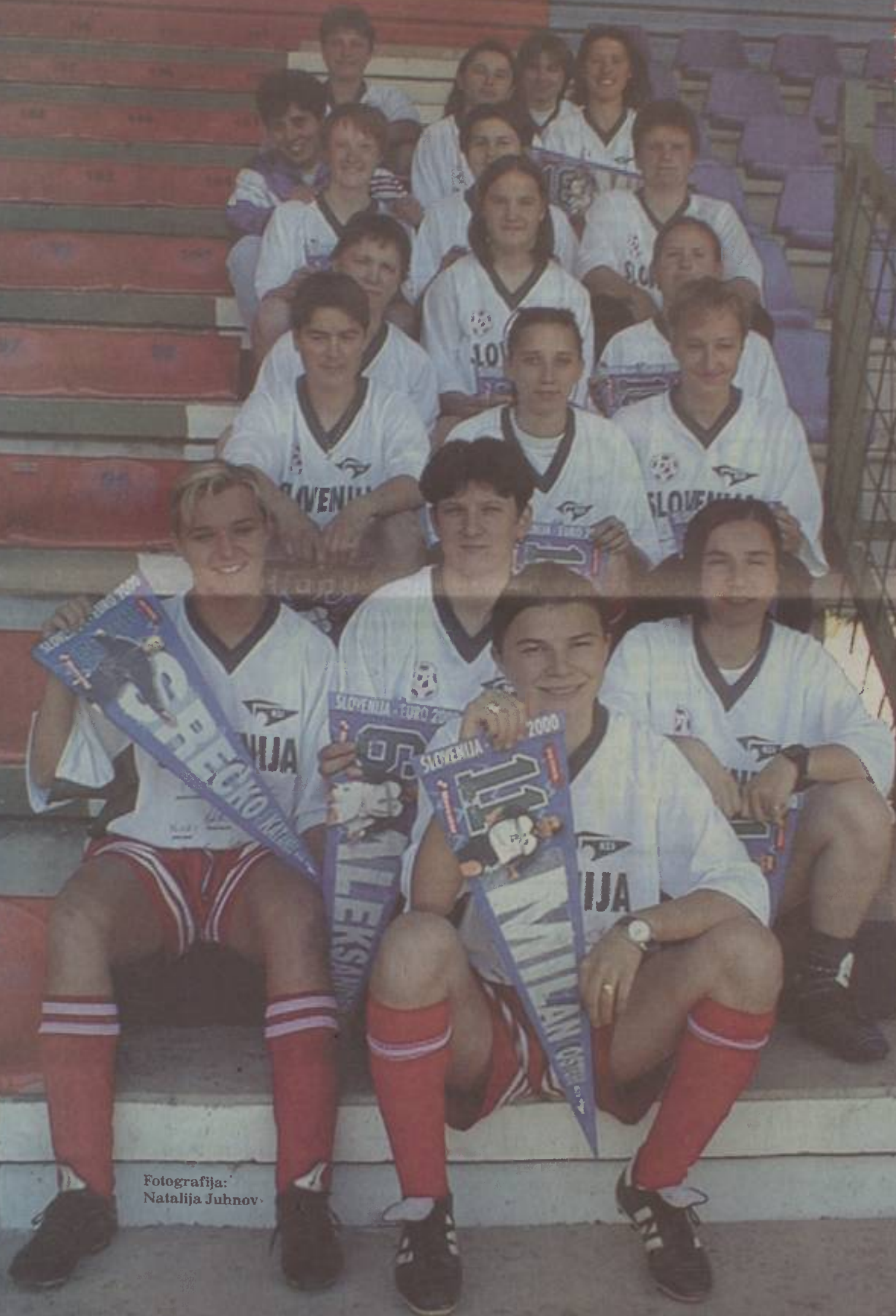
pen

... z labdo
gol
poderén!

Mercator

*SLO dresse so
prijazno odstopili pri
MERCATORJU -
HIPERMARKET M.S.*

Fotografija:
Natalija Juhnov

**VESTNIKOV
MESEČNIK**
četrtek,
25. maja,
2000,
62. številka

**Regijske nogometašice PANDE-ŠKALE bodo (morda) državne prvakinje
- leta 2001 pa so na vrsti moški iz NK Mura!**

**Na Petrovo in Pavlovo (29. junija), ko izide naslednji PEN, verjetno ne bomo več navijali
za slovenske nogometaše, čeprav bo finale EURA 2. julija. Zagotovo pa bo poletje!**

ABRAHAM - (MINUS) 10 LET

Bašof Tunek ponujal bograč

Lonček, kuhaj!

Znani MELINČAN ANTON BAŠA je navajen streči - a predvsem bencin (pa še kaj drugega) na črpalki v Dolnjem Lakošu. S predpasnikom pa ga lahko zasačiš sila redko. Ampak budni pentutarski sodelavec JOG ga je uspel *šklijocniti* ob dragi nam reki Muri pri bistriški čolnarni. Tokrat ni ribaril, kar je njegov najpomembnejši konjiček, dogajalo se je veliko več: praznoval je 40 let bivanja v tuzemstvu. Kot se spodobi, je povabil natanko štirideset gostov vključno z ženo MICKO, ki mu je pomagala pripraviti bograč. Ob njem pa še številne druge dobrote. Le kaj vse bo na voljo, ko bo Tunek star +10 let in ga bo obiskal Abraham?

JOG

Erni, se kaj bojiš?

Lujz, za koga me pa más?

POPOTOVANJA

Tovarna Mura v zraku

Direktorja še vedno najvplivnejše regijske gospodarske organizacije MURE, ALOJZ ŠADL in ERNEST EBENŠPANGER, sta se ondan odločila za ogled matične tovarne s ptičje perspektive. To naj bi pomagalo h kakovostnejšim menedžerskim odločitvam v času, ko so veliki industrijski kompleksi čedalje težje obvladljivi in jih resno izpodriva manjša, okretnjša konkurenca.

Pentutarski viri trdijo, da je bil polet z aerodroma RAKIČAN uspešen, vrnitev v zračno luko srečna, direktorja pa sta našla iskani navdih. Naj se to kaj pozna (v pozitivnem smislu) pri naslednji Murini plači!

TACKO

TEŽKI AVSTRIJEC FRITZ NA RAZKRIŽJU

MEDNARODNI ODNOSI

Pentute nimajo podatka, da bi bil na RAZKRIŽJU in okolici kdo težji od FRITZA SCHNEIDINGERJA. Če bi zapisali, da jih nosi s sabo okrog 120 (kil namreč), bi mu napravili uslugo in bi nam bil hvaležen, da smo jih nekaj (spet kil) skrili. Steje jih 55, stalno prebivališe ima v GRADCU, dela pa kot prevoznik nevarnih snovi. Kmalu bodo tri desetletja, odkar je spoznal Razkrižanko MAGDALENO ŠOŠTARIČ, zaradi katere ga vse bolj vleče na to stran meje. Veseli ga delo ob hiši in v sadovnjaku, je član tamkajšnjega Turističnega društva in je že pravcati domačin. Čeprav znanje slovenščine še škriplje, je na malone vseh prireditvah, kjer najraje zapoje Mi se mamo radi. Večkrat je tako tudi pri KOVAČEVEM (HORVATOVEM) TUNEKU - ob dobri kapljici seveda (glej foto). Kobilica PALOMA in konjiček PRINC (spet foto) pa Fritza spominjata na otroštvo, saj so na domačiji prav tako redili konje.

In še Fritzeva kulinarična obzorja (razširil si jih je na naši strani Štajerske): bograč, pasulj, vampi, kumarice s smetano ... »Vse to je boljše kot šnicl!« zatrjuje gospod iz Gradca.

JOG

Kom, maj liber konj!

Wir haben sich lieb!

JUHUUUUU, DOBILI SMO BRALSKO TUTO!

Seks na eks!

POŠLJITE NAM JIH ŠE VEČ!

Pozdravljeni uredništvo Pena!

Jaz sem Danica in poslala sem vam zanimivo sliko, ki sem jo ujela v moj fotoaparati. Mislim, da ta slika ravno ustreza vaši vsebini Pena. Poila bi vesela, če bi jo objavili in prosim vas, da mi sliko pošljete nazaj.

Pod sliko lahko napišete tako:

Na sliki so trije fantje: Elek, Denis in Vlado. Elek je hotel preskrbeti kako je naj enkrat v ženski koži. Ugotovil je, kako težko je biti ženska, kajti njegova prijateljica sta ga presrečno jemala kot žensko. Tako je Elek se vedno Elek. Fotografirajo. Danica Lovrenjak

Še naprej se vam zahvaljujem.

Lep pozdrav
Danica

VELMOŽJE IZ POMURJA NOČEJO BEŽATI

*Zakoj vas pa
nej več bilou?*

SPOZNANJA

Tako bi lahko sklepali po manifestaciji, ki je pred znamenitim radenskim maratonom, reče pa se ji Tek pomurskih poslancev, županov, direktorjev, menedžerjev in svetnikov. Tokrat so ga v komuni moravskotopliški, natančneje v

Selu, pripravili že četrtrič, razposlali več kot sto vabil, udeležba pa je bila pičla. Zgolj šest (6) pomembnih in ena (1) pomembna so razhudili podžupana MT JOŽETA MATISA (bil je med tekači, a se je zadovoljil zgolj s startom), da je komentiral: »Kjer se pije in je, so vsi zraven, ko pa je treba pokazati dobro voljo, ni nikogar blizu!« Lahko bi dodali še, da pač ni lokalno volilno leto, pa tudi domicilni župan FERJ CIPOT se ni spomnil in povabljenec obljubil »sejnine«. Ampak kilometer poti je šesterica vendarle zmogla - najhitreje PETER BRUNEC, vodja mešalnice močnih krmil KG Lendava, za njim MT svetnik VLADO VUČKIČ, potem sta družno prisopihala v cilj CIPOT in njegov gornjepetrovski kolega FRANC ŠLIHTHUBER (oba z bronasto kolajno). Sebe in težave na progi sta premagovala še direktor družbe ABC Pomurka - Skupina podjetij MIRAN ŽILAVEC in še en domači svetnik FRANC NEŽIČ.

P. S.: Fotografiji pričata, da je bilo po tekaški torturi (ob obloženi mizi) več gneče. Po pričakovanju!

GeGra

Dr. Mihael Šimonka: LUKNJICAVOST HOLE IN ONE

Doslej smo priznanega zobarja MIHAELA ŠIMONKO poznali predvsem kot uspešnega lajšalca bolečin v ustnih votlinah, poslej pa ga bo Regija slavila tudi kot prvega Murca, ki je z enim šutom zadel luknjo. V mislih imamo seveda golf. Strokovno se temu reče HOLE IN ONE (houl in uan). Zgodil se je v avstrijskem BAD GLEICHENBERGU, pridno pa so ga zajedli in zalili vsi takrat navzoči murski golfisti (Mihael, za koliko so olajšali tvojo denarnico?).

Pentute poročajo, da veledarec ni nobeno naključje, saj je potrebna izredna natančnost tudi pri luknjah v zobeh. (Domnevno) pa tudi pri vseh drugih ...

TACKO

*Trojka levo zgoraj:
houl in uan!*

Bilo i prošlo ...

PRELONNICE

Acijevo erotsko nabito tihožitje I in II Drobec za art (2x)

Ubogega vola peklenške muke

*Ka bi bār menėj potėjgnila
k sebi!*

Vanekov zadnji pogled pod kiklo

Čisto nič tutarsko (ampak resno!) je spoznanje, da se je bivanje DUŠKA RADIČA - VANEKA dodobra spremenilo. Kljub relativno rosnim letom bo namreč zajadral v zakonske vode. In takoj dobil nedvoumno sporočilo: heca ni več, kikle bodo zamenjale hlače. V mladi družini naj bi jih nosila (kot se za slovensko zakonsko skupnost spodobi) prav ona - ŠTEFKA. Veliko sreče in vse naj obema, v spomin na stare čase pa fotografija, na kateri je Dušanova občudovalka sumljivo močnih (možatih) spodnjih okončin ...

KOMpenTAR

Kdorkoli nam
bo vladal,

V trenutku, ko bo tole pisanje prišlo pred bralca, je mogočih več različic razpletanja postavljanja nove vlade v slovenskem parlamentu. Prva je, da je bila vlada potrjena s tistimi 46 glasovi, ki jih je pridobil dr. Andrej Bajuk ob tretjem glasovanju za volitev mandatarja. Druga je, da ni bila. Da se je kdo od skrivnostnih dveh poslancev, ki sta volila Bajuka, premislil. Ali da za »svojo« vlado niso glasovali vsi poslanci pomladnih strank. Izidor Rejc denimo, ki je že bil gospodarski minister, ki ga je ljudska stranka nominirala tudi tokrat, pa je izpadel. Ali kdo od prijateljev sila vplivne Berte Jereb, ki je jezna na Bajuka, ker je iz ministrskega sestava izrinil njenega Marjana, ministra za zdravstvo, in njenega sorodnika Francija Demšarja, ministra za obrambo. Ali kateri od somišljenikov staroste slovenske pomladne politike Ivana Omana, ki je že na združitvenem kongresu javno in glasno protestiral in opozarjal pred diktatom Janeza Janše. Ali kdo, ki mu ne gre v račun, da bi bili v vladi kar trije od petih nekdanjih ustavnih sodnikov, ki so »uzakonili« večinski volilni sistem.

Če se je ali bo zgodilo slednje, nam spet ostane nekaj poti iz krize: da Bajuk predlaga nov kabinet. Da vrne mandat. Da skuša parlament še enkrat glasovati o zaupnici Drnovšku. Tu se spet postavlja vprašanje, o kateri vladi: tisti, ki

zdaj vrši dolžnosti, torej tudi z ministri SLS, ali oni, ki jo je v aprilu predlagal Janez Drnovšek, torej brez njih.

Da bi problem rešili na najbolj pošten in preprost način, torej s takojšnjimi volitvami, se ne bo zgodilo iz preprosto razumljivega človeškega razloga: visoke poslanske plače so sladke za večino poslancev in zlasti tisti, ki jim je jasno, da nikoli več ne bodo uspeli priti v parlament, se jih oklepajo do zadnje kapljice krvi.

Ko me ljudje sprašujejo, kaj menim o spremembi političnega pola, ki bo vodil slovensko državo, jim zmeraj znova odgovarjam, da se, čeprav so bili vsi pomurski poslanci sedanjega sklica s tako imenovane leve sredine in večinsko člani ali privrženci doslej vladajoče LDS, ne moremo hvaliti, da smo bili zato deležni kakršnih koli privilegijev. Zato se nam dosti slabše goditi ne more tudi pod Bajuk-Janševo vladavino. Ali kot bi dejal pokojni soboški ljudski modrec: *Dejte moje, politika je kurva!* In kmečki modrec z Goričkega: *Kdorkoli nam bo vladal, kruh ne bo cenejši!*

MARJAN DORA

**kruh ne bo
cenejši!**

Paul Kenneth Taylor & Marika Kozar

»Tudi jaz sem na
letališču nosil uniformo,
pa sem kljub temu ostal
isti Kenny Taylor«

Kenny je bil zaposlen na milanskem letališču Malpensa, kjer je opravljal delo kontrolorja letenja. (foto: reuters)

Marika Kozar je kriva, da je Paul Kenneth Taylor, za prijatelje in znance Kenny, stopil na tla dežele na sončni strani Alp. Srečala sta se v Milanu, kjer je Marika preživljala počitnice pri svoji prijateljici. Kenny je bil zaposlen na milanskem letališču Malpensa, kjer je opravljal delo kontrolorja letenja. »Delo kontrolorjev je eno najbolj odgovornih na svetu, saj moraš razmišljati s hitrostjo, ki je skoraj tako hitra ali pa še večja od hitrosti letal, saj so od tega med drugim odvisna življenja potnikov,« je povedal Kenny. Njegove mladostne sanje o lokalu, o pubu, kakor mu pravijo Angleži, so se uresničile po njegovem prihodu v Slovenijo. Z Mariko sta v časopisu prebrala oglas, potem pa je Murska Sobota, v nadstropju nad Kocljevo ulico, dobila lokal z imenom Kenny Pub, kjer se prijetno razpoloženje meša predvsem z dobro in čustveno rockovsko glasbo in bluesom, ki prihaja iz zvočnikov ravno s primerno glasnostjo, da ne preglasi in ne zmoti pogovora za mizami, temveč človeka preplavi s prijetno toplino. Kenny ne mara sodobne tako imenovane računalniške glasbe, na primer tehna in hip-hopa, saj zanjo meni, da je preveč hladna in brez vsakih čustev.

»Ko mi je Marika predlagala, da bova šla
v Slovenijo, sem rekel O. K.«

»Nisem prišel v Slovenijo, da bi z lokalom obogatel,« pojasni Kenny. »Če bi bila to moja želja, bi odprl lokal v Angliji ali v Združenih državah. Ko mi je Marika predlagala, da bova šla v Slovenijo, sem rekel O. K. Tudi ostal bom. In poročila se bova!« O naši deželi in o mestih, ki se tako zelo razlikujejo od njegovega rodnega Bristola, pravi, da so zelo lepi. Od angleškega se razlikujeta tudi način življenja in mentaliteta ljudi. Toda ljudje so različni po vsem svetu. »Celo Italijani se razlikujejo od Angležev, pa sem kljub temu sklenil veliko prijateljstev,« razlaga Kenny o svojem italijanskem življenju. Marika pa doda, da se: »Kenny šele prilagaja slovenskemu sistemu in načinu življenja. Imamo namreč svoja zakone in pravila, ki jih je včasih težko razumeti.« Slovenci se poleg tega še trdno držimo pravil o obvezni zavisti, včasih tudi grobosti in o pravicah, ki si jih nekateri jemljejo brez potrebnih pooblastil, njihova dejanja pa nato mečejo slabo luč na nedolžne ljudi.

»Ljudi presojam po dejanjih, po besedah«

Mariko in Kennya veseli, da so ljudje lokal sprejeli. Med obiskovalci je veliko mladih. »Zelo spoštujem goste in oni spoštujejo mene,« pove Kenny. Prav vsakega pozdravi, ne glede na to, ali pride v ponedeljek ali v nedeljo zvečer, čeprav je največja gneča ob petkih in sobotah. Pri tem Kenny razloži: »In prav čudno jim je, da si šef lokala vzame čas za goste, kajti to se menda v Sloveniji ne dogaja pogosto, saj največkrat obvisi vse le na komunikaciji med gostom in natakarjem. Pa to ni prav. Pomembno je, da se človek dobro počuti.« Marika pri tem pripomni: »Gostje ga imajo zelo radi. Včasih mu zaupajo celo svoje težave, čeprav ga ne poznajo. Poleg tega včasih lažje zaupaš skoraj popolnemu neznancu kot pa nekemu, ki ti je preveč blizu.« Jezik takšnih pogovorov je zaenkrat še pretežno angleščina. Kenny razume veliko slovenskih besed, le za izgovorjavo pravi, da je zelo težka. Težave včasih nastajajo tudi tam, kjer se mešata narečna in pogovorna slovenščina. »A na koncu se vseeno sporazumemo,« se nasmehne Kenny, ki ne dela razlike med obiskovalci. Že v prejšnji službi na letališču se je srečeval z ljudmi z vsega sveta in se pri tem veliko naučil. »Zame ni pomembno, kako človek pride v lokal, kako je oblečen, kakšen je videti,« poudari naš sogovornik. »Vseeno je, ali pride z rdečimi ali zelenimi lasmi. Ljudi presojam po dejanjih, po besedah.«

Pomembno je čutenje srca

Medtem ko je iz zvočnikov odmevala glasba skupine Jethro Tull, ki je Kennyjeva najljubša, sam pa je bil tudi na njihovem nedavnem koncertu v Ljubljani, je pripovedoval zgodbo iz Italije: »Poznam mladeniča, ki se ukvarja z astrofiziko. Nekega večera je obiskal pub v Milanu in prisedel k dvema dekletoma. Po slabi uri pogovora sta mu priznali, da sta bili prepričani, da je kriminallec, prestopnik, ker sta ga ocenili le po videzu in obleki. Mladenič je namreč nosil dolge lase, zguljeno usnjeno jopo, stare kavbojke in pošvedrane čevlje. V odgovor sta dobili pojasnilo, da je pomembno čutenje srca in z njim povezano ravnanje, ne pa presoja po videzu nekega človeka.« Kenny je nato nadaljeval: »Na letališču sem spoznal filmske zvezde, pomembne glasbenike, politike, dobre ljudi pa tudi osebe v najdražjih oblekah in z najdražjimi kovčki, ki pa bi bili v običajnem življenju lahko tudi največji kriminalci. Tudi jaz sem na letališču nosil uniformo, pa sem kljub temu ostal isti Kenny Taylor.«

Kenny Pub

Nikoli s kravato

Marika se pri tem nasmehne in doda: »Nikoli ni v kravati.« Sama si želi, da bi se spremenila in v hitrem tempu, ki ga zahtevata življenje in delo, začela razmišljati tako kot Kenny. »Zadovoljna sem, da imam ob sebi nekoga, ki mi pri tem lahko pomaga.« Lani sta bila s Kennyjem na obisku v Angliji. Bilo je kratko, toda prijetno. »Pogrešam Anglijo, toda tu sem zelo srečen,« doda naš gostitelj, »saj imam svoje delo zelo rad. Včeraj na primer so imeli celo glasbeni kviz s področja rockovske glasbe. Ljudje so bili presenečeni in zadovoljni obenem. Morebiti bodo podoben dogodek pripravili tudi prihodnji teden, morebiti pa bo Kenny v lokalu kdaj sam zaigral blues na ustno harmoniko, čeprav meni, da ima ob vsem delu premalo časa za vaje. Poleg tega ljubi knjige in dokumentarne filme programa Discovery Channel.«

»Verjamem v ljudi, čeprav nisem religiozen«

»Predvsem pa nisem rasist. Zavzemam se za enakost ljudi. Prepričan sem, da je na svetu preveč razrednih razlik. Na svetu je vedno več revščine, več nezaposlenih. Svet mora kmalu najti rešitev, tudi za zaposlovanje, ki je vedno bolj povezano s tehnološko revolucijo, ki se dogaja okoli nas,« je zaskrbljen Kenny. Obenem pa o svoji in Marikini prihodnosti doda: »Pravzaprav še nisem veliko razmišljal o tem. Če bo lokal uspel, bomo morebiti naredili še kaj večjega, boljšega. Sanj je veliko, poskušam jih uresničiti. Vem, da bom stal na svoji poti. Resda pa se za dosego ciljev včasih moraš boriti. Svoboda govora in demokracija morata biti osnova vsake družbe, zato verjamem v ljudi, čeprav nisem religiozen.«

Dejan Fujs

Zakaj plesni učitelj med plesom klepeta?

Na lanskoletnem praznovanju Vestnikovega Abrahama je Lojze Veberič zaprosil za ples Nevenko Emri. Plesala sta polko. Izrekla sta si nekaj komplimentov, posebej radodarna je bila z njimi plesalka. Beseda je dala besedo in iz tega medplesnega klepeta je nastala ideja o ustanovitvi kluba, v katerem bi se plesalo in s tem utrjevalo in nadgrajevalo plesno znanje. Nastal je plesni klub Leva - desna, v katerega sta na različne načine vabila sodelavce in minulo zimo je klub zaživel. Sprva so prepričevali Lojzeta, da bi prevzel vlogo nekakšnega plesnega učitelja, pa je tudi njemu bolj godilo, da bi se še sam kaj naučil, zato so se odločili za profesionalnega plesnega učitelja. Ambrož Pušnik je s petimi šestimi pari, toliko jih je običajno prihajalo na vaje, uspel ustvariti prijetna četrtkova večerna druženja. Na zadnjem srečanju letošnje sezone, bilo je drugi majski četrtek, so se že dogovorili za jesensko nadaljevanje. Zdaj imajo tudi že svoj formalni status - so plesna sekcija v okviru KUD-a Štefana Kovača Murska Sobota.

Vprašanje iz naslova je učitelju zastavila Nevenka Emri: Leva, desna ... štejem korake, Ambrož pa klepeta in me sprašuje vse mogoče stvari. Saj v tem je bistvo, odgovarja plesni učitelj, plešemo zato, da se sprostimo in uživamo, ne pa da se obremenjujemo s pravili. In iz četrtega v četrtek je Nevenka bolj sproščeno klepetala ... učitelj je videti zadovoljen ...

Na zadnje vaje sezone vsi niso utegnili priti, zato so imele ženske težave s plesalci. Njihovo vlogo je neutrudno prevzemal Ambrož in Cvetka Škerget je bila kar zadovoljna. Pa še ženske so stopile skupaj - Irma Farsang, ki prihaja na vaje iz Črenšovca, si je za soplesalko izbrala kar soprogo plesnega učitelja Anico. Pravi, da se to sicer zgodi zelo redko, ker so doma otroci, čeprav je v družbi tako sproščenih in odprtih ljudi zelo prijetno. Črenšovska Irma pa je sploh izjemna ženska, polna pozitivne energije, ki kar žari naokrog. Rada je v družbi in rada pleše. Mož po težavah s kolki ne zmore več napornejšega vrtenja, zato so ji takšna srečanja pravi balzam za dušo ...

Na koncu so vse lepo ponovili: angleški in dunajski valček, fokstrot, diskofoks, tango, blus, čačača, sambo in si obljubili, da bodo do naslednje sezone plesali, če bo le priložnost, potem pa spet osvajali nova znanja, se družili in zabavali. Prepričani so, da bodo opogumili še koga in da se bo na vajah nove sezone zbral kakšen ducat parov.

Za spomin na prijetno druženje pa »gasilska« fotografija: od leve stojijo Cvetka Senica, Irma Farsang, Nevenka Emri, Cveta Škerget in Marta Šabjan, počepnili pa so Ignac Donko, učitelj Ambrož Pušnik in Jože Šabjan, ki ga je ta večer žena Marta dobro sukala in spotila. Na fotografiji pogrešamo Bena Horvata (bil je Nevenkin soplesalec), ki ga je prehlad položil v posteljo, Lojzeta in Anico Veberič, bila sta na abonmajski gledališki predstavi v Mariboru, in Jožeta Sukiča, ki so ga zadržale neodložljive obveznosti. Z njimi sva se družili Nataša in Irma.

Velika TRIPENKETA

Tokrat smo šestim bralcem z obeh bregov Mure zastavili naslednja vprašanja:

1. Slovenski čolniček se je nagnil na desno - kako dolga in uspešna bo ta plovba?
2. Katera bo nogometna SLO reprezentanca na EURU 2000?
3. Kaj vam pomeni kratica K-15?

Maja Topolšek Slavič, samostojna podjetnica Križevci pri Ljutomeru

1. Plovba ne bo dolga, ker naše stranke niso složne, da bi veslale v eno smer - v dobro in blaginjo kapetanije.
2. 12. mesto. Računam na eno presenečenje - zmago, ker imamo že kar dober nogomet. Poleg tega bodo našo reprezentanco malo podcenjevali.
3. Meni kot podjetnici pomeni kar precejšen izdatek, delavcem pa dodaten prihodek pri uresničevanju želja. Enim za pestrejši oddih, drugim pa kot dodaten vir za osnovno preživetje.

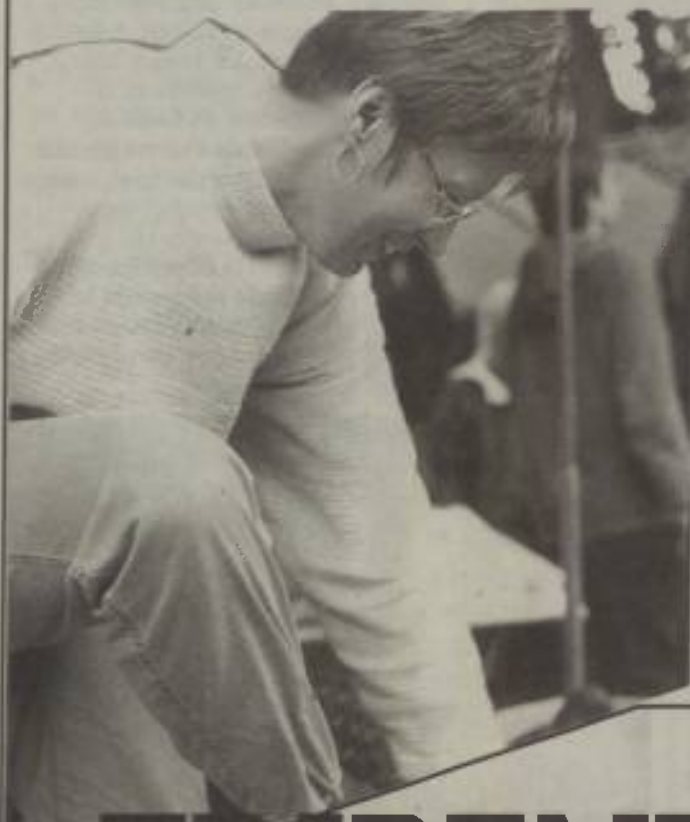
Tone Rovšnik, ravnatelj

Osnovna šola Karla Destovnika Kajuha, Apače

1. To pomeni še en ovinek več na poti razvoja. Še dobro, da sta samo levi in desni ovinek.
2. V družbi odličnih reprezentanc bo slovenska gotovo najbolj izstopajoča, kajti Katanec je prepričan, da »bog je«.
3. To je kot tisto: Še pomnite, tovariši! Ta kratica je pomenila v svojem času določen optimizem, kasneje in danes pa, kot regres za letni dopust, večno vprašanje, ali bo to v dveh ali več delih ali pa za mnoge samo sanje.

Jolán Császár Novak, strokovna sodelavka Zavoda za kulturo Lendava, iz Lendave

1. Tudi Odisej se je peljal (blodil) po vseh mogočih morjih in se na koncu vrnil domov (pa ne v Argentino), vendar pa nisem prepričana, da živijo še danes kje v Sloveniji Penelope.
2. Kaj pomeni SLO(n)ogometna?
3. K-13 je trinajsta plača ... Kdaj že smo jo dobili?
K-14 je štirinajsta plača ... Ali smo jo že kdaj dobili?
K-15 ... Šef, kdaj dobimo petnajsto plačo?

ALBIN KEREC, sociolog s Cankove, vodja službe za programe zaposlovanja pri slovenskem Zavodu za zaposlovanje:

1. Nagib čolna še ne pomeni, da plovba ne bi bila mogoča in tudi dovolj uspešna. Mislim, da je celo prav, če se oblast malo zamenja, saj se tako ali drugače vsaka povampirji. Pa tudi mi navadni smrtniki bomo imeli primerjavo, kako je bilo pod prejšnjo in kako bo pod sedanjo oblastjo in »zgroženo« ugotovili, da so si oblasti podobne kot jajce jajcu. Nagib na desno še ni dokončno potrjen pa tudi govoriti o desnem in levem v slovenskem političnem prostoru ni tako enostavno. Uspešnost plovbe nikoli ni odvisna le od ene strani čolna. Tako je bilo v prejšnji vladi in tako bo v prihodnji - ali tej ali tisti, ki pride na oblast po volitvah.
2. Varianta I (optimist): Slovenija se bo uvrstila na nadaljevanje prvenstva, saj bo z YU igrala neodločeno in premagala Norveško. Potem bo verjetno izgubila. Varianta II (pesimist): Ispadla bo v predtekmovanju, morda osvoji kakšno točko. V vsakem primeru je Slovenija z uvrstitvijo na EURO 2000 dosegla velik cilj in ji ne smemo zameriti kakšnega spodrsnjaja, ki bi se ji lahko pripetil na prvenstvu. S tekmo proti Franciji pred nekaj tedni so dokazali, da ne bomo ravno topovska hrana za preostale udeležence prvenstva. Bojim pa se, da se uvrstitvam na tako veliko (ali še večje) tekmovanje ne bomo pogosto veselili.

3. K-15 ima več pomenov:

Prvi je povezan s počitniškimi prikolicami, ozimnicami in denarjem, ki ga dobiš tako malo za zraven. Drugi lahko pomeni 15 let vladavine Milana K.

In tretji pomen je po besedah strokovnjakov povprečje tistega organa, brez katerega se svet ne bi vrtil.

MARJAN MAUČEC, podjetnik iz Gančan,

koordinator nekdanje pomurske SLS ob združitvi z SKD, trenutno poslovno v Argentini:

1. Slovenski čolniček je že deset let nagnjen na desno, vendar je bil krmiljen z levo roko. Z desno roko bo plovba varnejša.
2. Nogometna SLO-representanca bo zasedla 8. mesto, ker ima za to sposobne igralce in ker je dobro vodena.
3. Obveznosti do delavcev, ki niso vedno izpolnjene.

Ivan Hanc, direktor Avtobusnega prometa Murska Sobota, d. d., s Tišine

1. Tudi čolniček se bo zanihal od desne na levo in se bo v prihodnosti izravnal; plovba bo tako varnejša.
2. Nogometna SLO reprezentanca bo na EURO 2000 prva. Nogomet je igra, je preigravanje. Domnevam, da naši žogobrci pozorno spremljajo naše politike v parlamentu in da so se naučili iger in preigravanja tako dobro, da jim ne bo nihče kos.
3. Kratica K-15 pomeni 13. plačo, ki jo vedno več delavcev porabi za vsakdanji

kruhek. Oddih in rekreacija pa ostajata lep spomin na boljše čase, ko so tudi preprosti delavci s K-15 lahko v sindikalnih počitniških domovih preživeli brezskrbne počitnice.

Velika
TRIPENKETA

EPILOG GIMNAZIJSKIH LET

Sedem v svoj priljubljeni kotiček ob gozdu ... Tako kot takrat ... pred štirimi leti. Skušam urediti misli, da bi se ozrla nazaj in napisala teh nekaj vrstic, a se mi izmikajo, se vrtijo v zraku in se igrajo z zelenimi lističi košate lipe nad mano. Razsajene in raztresene kot vedno. Kot takrat ... pred štirimi leti, ko sem zapustila varne klopi osnovne šole in zaloputnila vrata otroštva za sabo. Naslednji naslov: Gimnazija Ljutomer. Občutek majhnosti in strah pred neznanim sta se kmalu izognila razposajenosti in radovednosti, ki je bila večja kot kdajkoli. Zanimalo me je vse, biologija, nemščina, kemija, celo fizika in matematika. Pridno sem listala po zvezkih, celo učbeniki so dišali lepše kot v osnovni šoli, delala domače naloge, če pa sem kdaj kakšno prepisala, pa me je čisto tiho nekje grizel črvček slabe vesti. Kako pa me ne bi, ko so me starejši ves čas dražili, da bo vse znanje, pridobljeno v gimnaziji, končno na maturi šlo skozi cedilo, ki mi bo odprlo (ali zaprlo - tega me je bilo strah) vrata zelene univerze. In ker sem imela izjemno natančno zarisane poklicne želje, sem pridno srkala vase vso ponujeno znanost. A vsa ta »mladostna« zagnanost je

Razmišljanje neke maturantke

kmalu zbledela, ko mi je nekaj (bolj lenih) dijakov višjih letnikov omenilo četrti letnik, ko naj bi se vsa snov »itak« ponovila. Pa sem zamahnila z roko in popustila vajeti. A le popustila, še vedno sem jih želela krepko obdržati v rokah. Ozrla sem se naokrog in opazila, da mi je gimnazija (poleg kopice domačih nalog in gore knjig) prinesla obilo sošolcev in dobrih prijateljev. Tudi prostega časa je naenkrat bilo dovolj, pihnila se prah s starih konjičkov in ponovno počela stvari, ki so me nekoč veselile.

In tako sem v rekordnem času preživela tri leta, ki so me neusmiljeno postavila na prag četrtega letnika, ko sem se na milost in nemilost srečala z ... maturo. Šele sedaj, ko je vsa pisača gruča slovenskih maturantov izjavila svoje poklicne želje in ko je marsikatera fakulteta ugotovila, da nima prostora za vse, sem se končno zavedla, kako resna je situacija v resnici ... in kako pomembna je matura, ki nas bo kot sito razredčila, nekatere spustila skozi, druge pa nemočne pustila ujete v svojo mrežo.

Sedaj ko pišem ta epilog gimnazijskih let, vem, vem sam tik pred začetkom konca. Matura je konec ... Ker je, tako pravijo nekateri, zrelostni izpit, bomo z njo končali tudi brezskrbno otroštvo in rano mladost in (zdaj že vsi) polnoletni zakorakali v novo življenje.

Čeprav sem včasih dvomila v besede profesorjev, ki nas včasih prav fanatično priganjajo h knjigam in poudarjajo pomembnost (vsak svojega) predmeta, sem šele zdaj v resnici dojela, kako pomembni so samostalniki, logaritmi, krožne hitrosti in atomske mase, saj se kot nizke, a vendar pomembne stopnice vzpenjajo visoko, kjer me bo morebiti z odprtimi vrati pričakala fakulteta, ki mi bo odrezala kos kruha in me sito poslala v življenje ...

Tina ZDRAVEC,
Gimnazija Franca Miklošiča
Ljutomer

Začela se je poseka

... In tam, na ljubljanskih Žalah, kjer je pokopanih tudi čedalje več Prekmurcev, smo se osmega maja poslovili od filmskega kritika, urednika televizijskih filmskih oddaj in prijatelja Tonija Tršarja.

Z njim je odšla ustvarjalna, delovna roka človeka, ki je izpisala več sto, morda celo tisoč filmskih kritik v Ljubljanskem Dnevniku, na televiziji, v filmskih časopisih doma in na tujem. Bili smo filmski trojčki (T. T., Matjaž Zajec in spodaj podpisani), ki smo hodili leta in leta, vse do 1990, v Beograd na filmske festivale jugoslovanskega kratkega in dokumentarnega filma, na FEST, v Pulj, Niš, Vrnjačko Banjo in še kam (Oberhausen, Krakow, Cannes, Berlin ...). Družili smo se, skupaj smo obvladovali kup jezikov in tako hitro ustvarjali filmske stike in trajna prijateljstva. V okviru jugoslovanske filmske proizvodnje smo se navezali vsak na svojega uspešnega avtorja: Toni na Aleksandra Petrovića, avtorja filmov Tri, Zbiralci perja, Kmalu bo konec sveta, Matjaž Zajec na Dušana

Makavejeva, jaz na lani umrlega Živojina Pavlovića, režiserja štajerskega Rdečega klasja in prekmurskega filma Let mrtve ptice. V šestdesetih letih smo prevzeli mesečnik Ekran (Toni glavni, jaz odgovorni urednik) in naredili iz njega oblikovno atraktivno, vsebinsko tehtno filmsko glasilo. Oblikovali smo slovensko filmsko zavest, se zavzemali za dober, avtorski film, zagovarjali »novi jugoslovanski film« in bili neizprosni, vendar objektivni filmski kritiki. Toni je bil v številnih domačih filmskih žirijah (ne samo po republiškem ključu, marveč tudi zaradi izvrstnega znanja srbohrvaščine - rojen je bil v Kragujevcu - in svojega znanja, saj je bil nekaj časa na strokovnem izpopolnjevanju v Parizu). Matjaž je bil najmlajši, delal je v Mladini in se hitro razvil v pronicljivega, dobrohotnega filmskega kritika in scenarista. Toni je odšel naju je z Matjažem vrnil v neponovljiv čas, ko smo doživljali vse te trenutke skupnega filmskega potovanja v Pulj, Beograd ...

Tako smo se v zgodnjih šestdesetih letih odpravili z Matjaževim spačkom na festival jugoslovanskega filma v Pulj: že v petek popoldne, da bi ob pravem času prišli v senco puljske arene, se naspali, bili dopoldne na tiskovni konferenci in zvečer na slovesni otvoritvi z ognjemtom in Titom. Toda Matjažev avtomobil je bil takrat prvo »avtomatik« vozilo v Ljubljani. Sam od sebe se je ustavljal pred vsako gostilno, teh gostiln pa na stari cesti skozi Vrhniko in čez Kačje ride ni bilo malo. In vsakič smo spili kokakolo in vinjak. V Portorož smo prišli okrog dveh zjutraj. Matjaž, ki je vozil, je ves čas ob zaspianosti tožil, kje neki bomo prespali. Ni verjel svojim očem, ko smo v sindikalnem domu v Strunjanu zagledali eno samo osvetljeno okno in našli oskrbnika, ki nam je rekel, da ima eno prazno sobo, žal pa samo s tremi posteljami. To je bilo dovolj, saj smo bili trije, ne pa za oskrbnika, ki je prav tako ves dan srkal svojo pijačo in ob pozni uri videl okrog sebe dvojno, pa mu je bilo žal, da ne bomo imeli vsak svoje postelje.

Drugi dan smo veselo nadaljevali pot in prišli v zadnjem trenutku na otvoritev festivala. Spotoma smo se ustavili v gozdčku, odšli s torbami in kovčki med drevesa, se tam preoblekli v temne obleke, bele srajce z metaljčkom pod vratom in tako odigrali filmsko komedijo, vse do danes neposneto.

Nekaj let kasneje smo bili skupaj na FEST-u v Beogradu. Bilo je osmega februarja, Prešernov dan. Zvečer smo odšli v Prešernovo klet, kjer so nam srbski pesniki pripravili spontani literarni večer in poleg svojih pesmi odrecitali Prešernove sonete. Kasneje smo razporeženi odšli v kavarno z narodno glasbo. Pevka je pela stare »gradske pesmi« v srbsčini, Toni

je hotel, da jih pojem v originalu, madžarščini. In zapel sem neki *halgato*, ki me ga je naučil Rudi iz Sobote, in Toni je bil jako ponosen. Kritiku Tirketu (Tirnanic, novinar Nina) je dokazoval, kako Slovenci pač uvažamo v Srbijo originalno blago, in ko so glasbeniki s pevko odšli, smo pred lokalom ustavili taksi in ga vprašali, kjer v mestu je še kaj odprto in glasbeno ozvočeno.

Taksist nas je potegnil nekam iz mesta, začelo je snežiti, nedograjena zgradba na vrhu hriba je bila podobna filmski kulisi. Prosili smo taksista, da je ostal z nami. Sedel je za našo mizo, z nami jedel in pil, kajti iz te beznice ni vodila nobena pot nazaj v civilizacijo. Ko smo se vračali in stopali po zaledeneli ulici proti hotelu, nam je spodrsnilo, vsi trije smo padli na riti, z

iztegnjenimi nogami. V tem trenutku je mimo zapeljal, vsem trem pred nosom, mestni avtobus in Matjaž je kričnil: Toni, nogice k sebi! In Toni je potegnil noge k sebi in tako ostal živ in zdrav.

Ko smo popoldne pripovedovali beograjskemu Slovincu, igralcu z več kot sto filmskimi vlogami, Janezu Vrhovcu, kje smo bili, mu nismo znali natančno opisati. Bil je prepričan, da si izmišljujemo svoj Amarcord, in Janez je nato še leta iskal gostilno na hribu, pa je ni našel ... In tako je Matjaž osmega maja pripomnil: Veš, Branko, začeli so sekati v našem gozdu. Brez besed sem ga pogledal. Spomnil sem se, kako smo se leta 1991 fotografirali v neki puljski gostilni, ko sta še oba, Toni in Matjaž, veselo kadila in kako smo fotografiranje ponovili 1996. leta v Murski Soboti, na promociji moje pesniške zbirke Spodrsljaj svetlobe ... Takšno je naše življenje, spodrsljaj svetlobe. Pa ne samo življenje, tudi

naše delo, naše sanje. Danes je slovenski film v podoživljanju ustvarjalne renesanse. Toni je bil nekoč celo producent filma Poslednja postaja, jaz pa scenarist tega Babičevega filma. Bil je to prvi povojni film, posnet v Mariboru, na Pohorju. Z njim se je začel »novi slovenski film«. Črn, vendar niti ne prepovedan, samo na sporedu ni bil, razen nekaj večerov na Viču na zadnji predstavi.

Aktualni v. d. minister za kulturo gospod Jožef Školjč je tako postal oče »več novih slovenskih filmov« mladih avtorjev in to je pohvalno, čeprav mladi režiser Miha Hočevar izjavlja, da je »snemanje filma že v osnovi noro«. Toda pri slovenskem filmu so vedno sodelovali zanesenjaki, ki so spietali iz krhkih sanj in tankih denarnih proračunov filme, s katerimi so potem v kinematografih konkurirali ameriškim izdelkom. Razumljivo - neuspešno, pri tem pa negovali domačo kinematografijo in filmsko umetnost, nevarno orožje v rokah pravega umetnika, kot je to zapisal filmski teoretik Bela Balazs. Prekmurski filmski ustvarjalci počasi prodirajo v izpovedni filmski svet. Na filmski poletni šoli v Istri sta dobila prav avtorja scenarija Črni klovn o nesojenem predsedniškem kandidatu Krambergerju prvo nagrado in dolarsko stimulacijo, da scenarij profesionalizirata (eden od avtorjev je Feri L.). Tudi igralka Nataša M. je napisala sodoben scenarij, ki se dogaja v Ljubljani in Prekmurju.

Tako bomo lahko znova optimistično zrlji v jutrišnji slovenski film, ki je, ker ga ni. Tako kot Tonija, ki ga ni, ker je. Samo nove fotografije, na kateri bi bili znova vsi trije jezdecji filmske apokalipse ne bo, več.

BRANKO ŠOMEN

Filmski kritiki Toni Tršar, Branko Šomen in Matjaž Zajec leta 1991 v Pulju (od leve proti desni)

Prijatelji Toni Tršar, Branko Šomen in Matjaž Zajec leta 1996 v Murski Soboti (na promociji Brankove pesniške zbirke Spodrsljaj svetlobe)

Sele na jesen življenja so jo pustili pri miru

Šestinosemdesetletna koršmitovka

Nekoč, ko še nismo imeli tako razvite zdravstvene službe, kot je zdaj, so ljudi zdravili tudi domači »zdravniki«, na primer tisti, ki so prihajali s pijavkami, ki so izsesavale kri. Starejši se boste spomnili tudi mož, ki so »puščali kri« (po domače: sekali žile) z nekimi avtomatskimi nožički ...

Seveda je bilo tudi zdravstveno varstvo živali primitivno. Skoraj v vsaki vasi so imeli domačega »koršmita«, ki so ga poklicali, ko so se krave na paši preveč najedle detelje in jih je napenjalo ... Posredovali so, ko so se živali davile; pri težjih porodih ... Domači koršmiti so tudi vkapljali prašičke in zdravili razne bolezni.

Če boste v katerikoli vasi na širšem območju Dobrovnika vprašali sta-

ker je potrebovala očetov podpis, da sme ostali neomejen čas v tujini, kjer bi tudi pridobila državljanstvo. Oče ni podpisal in ostala je doma. Kmalu zatem se je poročila z Ignacem Schlichthuberjem in se preselila na njegov dom v Dobrovnik in začela z zdravljenjem živali.

Pokazala mi je ducat strokovnih knjig v slovenskem, hrvaškem in nemškem jeziku. Ob praksi, ki jo je pridobila v Nemčiji, se je dodatno samoizobraževala. Še posebej je omenila (in pokazala) knjigo, debelo kot sveto pismo. Domači živinozdravnik, ki ji jo je podaril veterinar dr. Samec. Še sam sem prelistal tole strokovno delo, ki ga je napisal F. Dvoraček, ima pa podnaslov: veliki svetovalec pri obolenju in ponesrečenju

Kaj je rekel mož, ko se je ponoči pripeljal ponjo neznanec z mopedom?

kus znanja o živalskih kužnih boleznih,« je povedala Marija Schlichthuber in dodala, da so jo na kmetijah lepo sprejemali, po drugi strani pa so jo preganjali nekateri veterinarji, ki so bili tedaj, ko je ona postala domača koršmitovka, še kratkohlavniki. Nekoč so ji zasegli za 40.000 dinarjev zdravil, kar je bilo v tistem času pravo premoženje. Zdravila je sprva dobivala neposredno iz tovarn, pozneje pa jih je kupovala v lekarni. Za svoje delo ni izstavljala računov, je pa sprejela prostovoljne prispevke.

»Ko mi je bilo še posebej hudo, sem pisala celo tovarišu Titu. Dabila sem odgovor, da ima vsak človek pravico in dolžnost, pomagati drugemu. Spodbujali so me tudi veterinarji zunaj Pomurja. Je pa res, da sem se odzvala slehernemu klicu, ko je bilo treba kje pomagati. Večkrat se spomnim, da je se je sredi noči pripeljal k nam mlajši možki z Goričkoga, ker krava ni in ni mogla teliti.

Mož Ignac je rekel, da se ni poročil za to, da bi bil sam, ampak da me hoče imeti vsaj ponoči ob sebi, toda za to njegovo opazko se nisem menila: prisedla sem na moped in s človekom, ki je prišel prosit pomoč, sva se odpeljala. Kar nekaj časa smo se potem še mučili z živaljo in naposled je skotila ogromnega telčka.«

Marija ni povedala, kako je bilo doma potem, ko se je vrnila. Moža verjetno ni bilo več doma, ampak je najbrž že odšel s konji v bližnji državni gozd, iz katerega je odvažal les.

»Mar tudi zdaj, ko ste stari šestinosemdeset let, pomagate rejcem govedi, svinj ...?«

»Ljudje me očitno še niso pozabili. Pred kratkim se je ustavil pred hišo avto in neki Malopolančan me je prišel prosit, ali bi hotela priti vkaplat pujceke. Bil je znanec, saj sem tam nekoč že zdravila. Prisedla sem in zaupano delo opravila,« je priznala Marija Schlichthuber, nato pa potožila, da je verjetno tedaj posredovala zadnjič, kajti zdravje in leta ji čedalje bolj nagajajo.

Š. L. SOBOČAN

»Spomin in pozdrav naši Ravnici, Goričkemu, lendavskim in ljutomerskim gričem, Muri in ... vsem!«

Ko te papeževi sodelavci prepoznajo med vsaj dvesto pari

Na sedmih gričih, ki jim Tibera spodjeda obronke, živijo štirje milijoni ljudi, ki so jih vse poti tega sveta pripeljale v Rim. Vele mesto je polno zgodovinskih spomenikov, glavno mesto Italije pa hkrati prizorišče političnih in gospodarskih srečanj, ki jih organizira italijanska država. Sredi Rima pa se je obdala z obzidjem in se predala varstvu posebne švicarske garde, ki ji v mednarodnem pravu rečemo tudi država »sui generis«. Vatikan ali Sveti sedež, ki je središče katoliške cerkve, meri skupno vsega 44 ha, kljub temu pa je prava država s priznanim mednarodnim statusom in članica mnogih mednarodnih organizacij in združenj. Do bazilike svetega Petra, ki je ena najlepših cerkev, središče cerkvene življenja in ponos Vatikana, vodi široka ulica, kjer na stotine turistov in drugih vernikov na njihovi poti do bazilike pozdravi tudi slovenska zastava, ki visi na zgradbi slovenskega veleposlaništva pri Svetem sedežu. Sveti sedež je bil med prvimi državami, ki so priznale Republiko Slovenijo (13. januarja 1992), dva dni pred državami Evropske zveze. Diplomatski stiki med Slovenijo in Svetim sedežem pa so bili navezani 8. februarja 1992. Prebivalcem dežele ob Muri je v ponos, da našo državo z delom pri veleposlaništvu pri Svetem sedežu zastopa tudi Prekmurec Jože Tivadar. Posebna priložnost pa je biti v središču italijanske prestolnice in blizu Vatikana tudi v letu, ki ga je cerkev razglasila za jubilejno in sveto.

Poseben dar

»Sveti sedež ima kot cerkvena in državna institucija zgodovinsko gledano zelo dolgo diplomatsko tradicijo,« nam je razložil Jože Tivadar potem, ko sta nas s soprogo Rozi z odprtimi rokami sprejela v Rimu, ter nadaljeval, »znano je, da se tukaj že dva tisoč let prepletajo cerkveni in posvetni vplivi, še posebej v zadnjem času. Zato me je kot vernega

Pred slovenskim veleposlaništvom pri Svetem sedežu človeka s potrebno izobrazbo privlačilo bliže spoznati vsa ta dogajanja. Za mene in za ženo je to poseben dar, kristjani temu pravimo posebna milost, da lahko delava v teh časih pri tem delu oziroma področju.«

Posebni občutki in posebno doživetje

Dela na veleposlaništvu ni malo. Spremljati je treba tudi dogodke, ki niso neposredno povezani s slovensko državo. V Vatikanu se skoraj vsak dan izmenjujejo obiski na najvišji državni ravni. »Janez Pavel II. ni samo Cerkveni in državni poglavar, ampak po ocenah mnogih predstavlja največjo moralno avtoriteto na svetu, tudi pri nekatoličanih. K njemu prihajajo državniki z vsega sveta,« je povedal naš gostitelj. Delo diplomata in povezava z Vatikanom tudi skoraj obvezujeta udeležbo pri različnih cerkvenih slovesnostih. Še posebno pri tistih, ki jih vodi papež. Pri tem Jože Tivadar dodaja: »Z ženo se rada udeleživa vsake take slovesnosti, če je le mogoče. Papež naju vsakokrat znova očara s svojo skrivnostno močjo. Na zunaj je sicer videti utrujen, bolan, nemočen, vendar te njegova bistra misel in njegov glas v trenutku prevzameta. Temu pravimo, da obvlada situacijo v vsakem trenutku. Lepo je slišati, ko zapoje latinsko mašo, lepo je od blizu doživeti njegova srečanja z raznimi ljudmi in sprašuješ se, kje vzame toliko moči in toliko pristifrega odnosa do vsakega, od dojenčka, bolnega, mladostnika do najstarejših.« V knjigo posebnih življenjskih dogodkov se bo vpisal tudi sprejem pri svetem očetu. »To so posebni občutki in posebno doživetje. Tega se ne da opisati,« nam je zaupal naš sogovornik in dodal, da pri tem lahko rečeš samo, »hvala Bogu, da sem to doživel. Vseeno pa moram dodati, da sem bil presenečen, ko so naju na sprejemu ožji papeževi sodelavci takoj prepoznali med vsaj dvesto pari, čeprav se z nobenim od njih še nikoli nismo osebno videli, pa so vseeno papeževi povedali, da prihajata predstavnika Slovenije, ko sva midva pristopala. Papež se vsakemu posebej posveti in z vsakim izmenja kakšno prijetno besedo, kot zna samo on.«

»Bravi Sloveni«

Rim je tudi središče kulturnih prireditev, kjer se srečujejo skupine z vsega sveta. Čeprav Jože Tivadar v Rimu še ni zelo dolgo, lahko zapišemo, da je že pomagal organizirati različne prireditve, na katerih so nastopali umetniki iz Slovenije. Jože Tivadar je pri tem pojasnil: »Najlepše je seveda spremljati domače - slovenske prireditve. Bilo jih je že kar precej in mnogo je še najavljenih. Za naju z ženo

Marija Schlichthuber je pokazala staro in obsežno knjigo o zdravljenju konj, goveje živine, prašičev, drobnice, psov, mačkov, kuncev in perutnine. Iz te knjige je črpala teorijo, praktično znanje pa je prinesla iz Nemčije, še več pa ga je pridobila z večdesetletnim koršmitovstvom na domačem območju. - Foto: Š. L. S.

rejšega človeka, kdo je Marija Schlichthuber, vam bo povedal, da je to dobrovniška koršmitovka. Dodal bo, da je tudi na njegovi kmetiji že pomagala.

Marija je zdaj stara šestinosemdeset let. Rodila se je na Ivancih. Ko je bila stara šestnajst let, je odšla na delo v Nemčijo in delala v hlevih z govejo živino, svinjami in birkami. Pomagala je sedemdesetletnemu porodničarju Josefu, delo pa je nadzoroval šolani veterinar. Tam je ostala dve leti, nato pa se vrnila,

domačih živali - pomožna knjiga za dobrega gospodarja in prijatelja živali pri obolenju konj, goveje živine, prašičev, psov, mačkov, kuncev in perutnine. Zares izčrpno in poučno delo, ki pa ga Marija ne da iz rok, saj ji knjiga pomeni spomin na dobrega veterinarja, ki ji je rad svetoval, hkrati pa je iz te bukve črpala teoretično znanje.

»Hodila sem tudi na tečaje za zdravljenje bolezni krav, konj in svinj ter posredovanje pri porodih. Leta 1983 pa sem opravila v Lendavi preiz-

Prekmurec v Vatikanu

Via delle Conciliazione in bazilika svetega Petra

bo gotovo ostalo nepozabno doživetje koncert MPZ Stefana Kovača iz Murske Sobotice v cerkvi svete Neže na Piazza Navona, ki sva ga pomagala organizirati. Posebej pesem *Zrelo je žito* v priredbi Slavka Šuklarja je tukajšnja publika sprejela z velikim navdušenjem. Kako prijetno je bilo slišati od mnogih Italijanov vzklike »bravi Sloveni!« Besedila seveda niso razumeli, so pa razumeli sporočilo

smo mi. Del teh genov smo prevzeli oziroma so nam položeni v zibelko in so sestavni del naše Biti. Na to sem ponosen in kjerkoli se pojavim, se sliši o teh krajih in teh ljudeh.«

Bograč za kolege in kolegice v Rimu

Dokaz o domačnosti in ljubezni do domačega kraja so tudi različni predmeti, ki sta jih zakonca Tivadar prinesla iz domačih Lipovec. Med njimi je tudi harmonika, na katero Jože v prostem času zaigra. Tudi tiste pesmi, ki jih je sam napisal. Sicer pa dodaja, da je: »Prostega časa zaenkrat bolj malo. Z ženo greva večkrat na ogled raznih znamenitosti, ki jih tukaj in v širši okolici ne zmanjka. Večkrat se tudi dobimo z novimi prijatelji iz Rima. Moja žena zna zelo dobro pripraviti raznovrstne jedi, tako slovenske kot italijanske, ki se v takšnih trenutkih kar priležejo. Sam pri vrsti jedi nisem izbirčen. V mladih letih sem se v semenišču navadil, da je potrebno spoštovati, kar ti dajo za pojediti. Takšen sem še danes. Rad imam tako italijansko hrano kot tudi hrano drugih svetovnih narodov, kar imava priložnost poskusiti na raznih sprejemih diplomatskih predstavništev pri Svetem sedežu. Včasih pa namesto žene tudi sam pripravim kakšno jed. Kmalu me čaka kuhanje bograča za kolege in kolegice v Rimu.«

Ponosni na to, kar smo in kar znamo

V jubilejnem letu 2000 poteka v Rimu in Vatikanu mnogo raznih srečanj in znanstvenih posvetovanj. Mimo so že jubilej znanstvenikov, jubilej obrtnikov, pred kratkim je bil mednarodni dan Romov, za prvi maj so praznovali jubilej delavcev, sredi avgusta pa bo tudi 15. svetovni dan mladih. Jože Tivadar se zaveda, da ju v letošnjem letu z ženo čaka še veliko prijetnega pa tudi težkega. Zato pravi: »Bog daj, da bi bila zdrava. Želel pa bi, da bi zavladali med ljudmi pravo spoštovanje in razumevanje ter solidarnost. Kljub težavam potrebujemo več samozavesti in poguma ter veselja do življenja. Predvsem v naših krajih bi morali znati spoštovati najprej samega sebe in svoje najbližje. Morali bi biti ponosni na to, kar smo in kar znamo, ker smo enako sposobni kot drugi, samo možnosti in priložnosti nismo imeli ali jih nismo znali uporabiti, marsikdaj tudi nismo znali podpreti svojih ljudi.

In še pozdrav in spomin prijateljem in znancem. Lep je spomin, ko se vedno znova zaveš, da nas je z mnogimi družilo – in nas še družijo – nesebično prijateljstvo. Spomin in pozdrav naši Ravnici, Goričkemu, lendavskim in ljutomerskim gričem, Muri in ... vsem!«

Dejan Fujs

Jože Tivadar s patrom Srako, ki je urednik slovenskega programa radia Vatikan. Slika je nastala sredi Vatikana.

pesmi. V takih primerih si še bolj ponosen, da si Slovenec. Z ženo poskušava vnesti čimveč Slovenije v srečanja, kjer se pojavlja, obenem pa spoznavati kulture in navade drugih,« je bilo prijetno slišati.

»Lejpa je ravnica naša ta«

V stanovanju Tivadarjevih, kjer je razpoloženje polno pristne prekmurske prijaznosti, se nehote prikrade v misli vprašanje, ali Jože Tivadar pogreša prekmursko ravnico?

»Seveda pogrešam! Pogrešam ne samo Prekmurje, ampak celo Slovenijo. Tam sta ostala moja sinova, moji starši, ženina mama, moji sestri in ženini bratje ter drugi sorodniki, mnogi prijatelji in znanci, tam imamo hišo, vrt, tudi muc je tam. Po več kot dvajsetih letih dela je bilo spletenih dosti tesnih oziroma prijateljskih vezi, čeprav smo se večkrat razhajali glede pogledov na reševanje posameznih primerov. Danes lahko mirno rečem, da bi bilo za marsikaj in marsikoga bolje, če bi se več upoštevalo moje predloge. Pa o tem morda kaj več ob kakšni drugi priložnosti. Slovenija je najlepša dežela na svetu. In naša Ravnica ima skrivnostno moč. »Lejpa je ravnica naša ta, zlato zrnje nan rodi, tu Mújra zašepče sakšemi ...« Morali bi jo, Ravnico, čuvati in negovati. In naše Goričko pa ljutomerski in lendavski griči ... Samo tukaj živijo takšni ljudje, kot

LAMPIONČKI 2000 V MARIBORU

Letošnji Lampiončki nadaljujejo svojo tradicijo. Nepregledne množice študentov so se pozno popoldne začele valiti na pomožno igrišče NK Železničar v Mariboru. Pravzaprav je škoda, da si je igre ogledalo le kakih tristo študentov. Ne vedo, kaj so zamudili! Prav bi bilo, če bi se pristojni na ŠOU Maribor bolj pozabavali s tem problemom, saj so tako Lampiončki vedno le kot dober izgovor za zabavo. Lahko bi bili veliko več.

Na lampiončkih je bilo ogromno pomurskih študentov. Kraj prireditve ni slab, a je zabava časovno omejena - letos le do enih zjutraj. Moteča je tudi omejitev gibanja in med drugim bodo tudi zato lampiončki leta 1997 neponovljivi (pred Mariiborskim otokom)!

Punca obvlada ročne spretnosti, vendar slabo požira.

Zadnja sprostitvev pred izpiti!

A je komentar sploh potreben?? Seveda: vaaaaaj!!!

Mama, tu sem!

LAMPIONČKOV INDEKS
Obisk: okrog 5000 obiskovalcev (8)
Vreme: najboljše (10)
Gostinska ponudba: prav dobro (9)
Kraj prireditve: no, ja (7)
Igre: bomba (10)
Gledalcev: skromno (3)
Organizacija: zelo dobro (9)
Informacija za starše: letos se pa nismo napili (1)

Povezovalc iger - Matjaž Javšnik. Bolj ga poznate iz serije TV, dober dan kot pankerja Izija. Tip je živa legenda. Ljudem blizu gledaliških krogov je že več let znan kot mojster impro lige.

Pazi, ka ti ne vujde!

Ker bo Nizozemska ena od gostiteljic EURA 2000, sem si v penovski uredniški ekipi izborila privilegij za reportažo o tej deželi, kajti običajno ta prostor namenimo našim bralcem -popotnikom. Upam, da vas bo moj vtis o tej deželi dovolj razdražil, da jo boste obiskali, če pa ste že bili tam, vam bo morda odprl še kakšen nov pogled in željo po ponovnem druženju z njeno drugačnostjo. Mnogi mogoče ne boste verjeli, da stojim na trgu Dam, v neposredni bližini spomenika žrtvam 2. svetovne vojne, kjer je v 22 metrov visokem obelisku shranjena zemlja iz vseh nizozemskih dežel in nekdanjih kolonij. Zadnje dni aprila se je na trgu bobotilo kolo z zabavišnim parkom, postavljenim v čast praznovanja kraljičinega rojstnega dne. Priljubljena kraljica Beatrix ga praznuje 30. aprila, mi pa smo bili tam dva dni prej. Amsterdam in še tri nizozemska mesta, ki si jih vsako leto posebej izbere za obisk, so že čakala ozaljšana pa tudi razpoloženje je bilo praznično. V ospredju pa so običajna kolesa, ki so najpogostejše prevozno sredstvo v mestu. Zasedila sem podatek, da jih je v mestu 550 tisoč in da jih vsako leto 10 tisoč zavrženih potegnejo iz kanalov. Fotografije smo prispevali Jože in Vesna Režonja ter Maja in Irma Benko, avtorica teksta. Še si želim pogledati v to ogledalo!

Nizozemska,

Realnost in pravljica v odsevu. Uradno je v Amsterdamu prijavljenih prek 2400 hiš na vodi, ki imajo električno napeljavo in svojo naslov s pošto številko. Kar precej je menda tudi črnih gradenj. Na vodi je malo manj urbanističnega reda kot onstran ulice. Z ladje, ki vas popelje po amsterdamskih kanalih, boste lahko opazovali vse od starih čvrstih renskih bark do lesenih koč na splavih, do plovil, primernejših za plovbo kot za vsakodnevno bivanje, pa do jaht s steklenimi vrtovi in vse do trendovskih ateljejskih domov.

Leta 1620 je Nizozemce prevzela obsedenost s tulipani in v dobrih petnajstih letih je trgovina z njimi doživela pravi polom. Danes so spet zaščitni znak Nizozemske in v aprilu in maju prava paša za oči. Bohotijo se na prostranih poljih, kjer jih pridelovalci skrbno negujejo, še večje skrbi pa so deležni v vrtu Keukenhof, enem najslavnejših vrtov na svetu.

Marken, nekoč na otoku, zdaj povezan s kopnim, je ostal, kot je bil. Muzej, v katerem ljudje živijo. To jim omogočata turizem in od nekdanj ribolov pa tudi država. Tu smo jedli odlično soljeno ribo in si nakupili lične spominke. Če bi si lahko izbirala kraj bivanja v tej deželi, bi ostala prav tu.

Brez mlinov na veter ni reportaže z Nizozemske. Čeprav jih je vedno manj, smo jih imeli kar nekaj priložnost ovekovečiti. Tale v ozadju je eden manjših še ohranjenih in delujočih, Vesni pa se je na fotografiji z veseljem pridružil domačin v tradicionalni noši. Nadenejo si jo zavoljo turistov. Žensko nošo z značilno čipkasto čepico smo imeli priložnost videti v tradicionalni sirarni pa tudi na večerji v Volendamu, starem ribiškem mestu, so nam postregla dekleta v nošah. Vsekakor obiščite tudi predmestje Amsterdama, kjer je med drugim znani mlin na veter za pridobivanje barvil »De Kat«.

Fotografiranje prepovedano je najpogostejši napis v amsterdamski četrti rdečih lučk, ki si ga nisem drznila prekršiti. Menda dekleta v izložbah zelo agresivno reagirajo. Ne samo da ti zagrnejo zaveso, stopijo celo iz salona in te polijejo ali oklofutajo, če tega že prej ne naredijo njihovi telesni stražarji. Zadovoljila sem se s posnetkom na začetku četrti, ki pa je dovolj zgovoren. Nobeden od moških iz skupine se nam na očeh ni opogumil za posel, vendar ta nesporno cveti. Petnajst minut ljubezni stane menda od 50 do 200 guldnov (5 do 20 tisoč tolarjev). In teh žensk ne bom nikoli razumela - ali to počnejo zavoljo preživetja ali v tem uživajo? Sicer pa se me to niti ne tiče, zakaj so tam vitke in obilnejše, mlade in starejše, nasmejane in žalostnega pogleda ...

Nizozemska je država z morda celo največjo koncentracijo muzejev na svetu in se ponaša z nekaterimi najslavnejšimi zbirkami. Ne pozabite na Rembrandta in Van Gogha, pojdite v hišo Anne Frank in za približek se ustavite na bolsjem sejmu. Mi smo bili malo pozni in na prizorišču je ostalo le nekaj *nekorantne robe*. Jože je zase našel majhno trobento, pri čevljih za Vesno pa si je premislil. Maja je odšla s pesniško zbirko Anne Blaman in iz nje na avtobusu recitirala. Nam je kar dobro zvenelo, čeprav pravijo, da je nizozemščina zelo težek jezik, nekakšna mešanica nemščine in angleščine.

Maja je stopila v cokle, ki so se iz podeželske obutve spremenile v enega najbolj kupovanih spominkov. Izdeležje jih iz jelsevega lesa, ki ga menda doma pramankuje in ga uvažajo iz Kanade.

Od 10. junija do 2. julija bosta Nizozemska in Belgija gostiteljici evropskega nogometnega prvenstva EURO 2000. Sploh je nogomet na Nizozemskem najbolj oboževani šport, pogledati igro njihovega prvega moštva Ajax na domačem igrišču pa pravijo, da je poslastica tudi za nogometne ravnodušneže. Oranžna barva in maskota prvenstva v podobi leva je zaznamovala že aprilski Amsterdam (na fotografiji). Kaj šele bo junija?

Slovenija si je za tekme slovenske reprezentance pridobila pravico do nakupa skoraj 18.000 vstopnic, verjamem, da si jih bodo sladokusci priskrbeli tudi za druga srečanja in menda bo tudi veliko Pomurcev prav zavoljo nogometa videle Nizozemsko.

dama v ogledalu

Ali je lahko nižinska dežela tako zelo drugačna od pomurske ravnice kot pripovedujejo vsi, ki so si privoščili Nizozemsko? Pravzaprav jim nisem verjela: ravnica je ravnica, zeleno je zeleno, polja so polja, voda je voda, Evropa je Evropa, ljudje so ljudje... Nekaj pa vendarle mora biti, in če te nepotešena radovednost začne preganjati, jo je najbolje potešiti. Letošnji podaljšani aprilsko-majski prazniki so se mi zdeli prava priložnost, v tem času naj bi bila dežela najlepše ozaljšana, pa sem se s hčerko pridružila skupini, ki si je za svoje potovanje izbrala petdnevni aranžma v kombinaciji avtobusnega in letalskega prevoza. Prava kombinacija, sicer malo naporna, vendar raznolika pot do Amsterdama prek Avstrije, Nemčije, Luksemburga in Belgije odtehta porabljeno energijo. In zeleno v nizozemskih odtenkih ti jo v hipu povrne.

RAVNICA je tam res drugačna. Iztrgali so jo morju, jo položili na nelomljivo ogledalo, ki se v kanalih blešči skoraj brezhibno čisto. Vidiš, kako cenijo to zemljo, kako krčevito se borijo za vsak pedenj, kako z dušo je obdelan vsak košček. Posegi v prostor so preiščeni, bivalni prostori so racionalni in navidez skromni. Zemlja ima prednost, ravnica se zajeda v morje tri metre pod gladino. Imaš občutek, da se bo vsak hip razlilo po njej, če bo le malo bolj pljusnilo čez nasip, po katerem teče avtocesta. Tudi domačini se tega menda bojijo, zato na svoj način ljubijo to svojo ravnico. To preprosto opaziš, četudi se s tem ne hvalijo!

ZELENO je res drugače zeleno. Umiti zeleni toni. Kot da se vse bujno zelenje vsako jutro odpravi k vodi v bližnjem kanalu in se ozaljša, potem pa se ves dan spogleduje z ogledalom. Čutiš prelivanje vode v tem zelenem. Odpočiješ si oči in duša se ti pase skupaj z množico krav in ovac...

POLJA niso kot naša polja. Polderji jim pravijo. Edini pastirji so tod kanali, ki noč in dan bdijo in živini ne dovolijo na sosednje žitno ali tulipanovo polje. Moja prisposoba: verjetno je v 17. stoletju vse skupaj naslikal Rembrandt, umetnino pozabil pri odprtem oknu, pa mu je pobegnila in oživela... Ko potuješ med temi polji, sanjaš in si želiš, da bi odšla s tabo. Celo nekaj poskusov je bilo, da bi imeli polja po nizozemsko tudi v murski deželi. Pred desetletjem in več so mali nizozemski kmetijski raj začeli ustvarjati v dolini Krke (med Šalovci in Hodošem). V začetku je dobro kazalo: tulipanova polja, okrasno grmičevje, semena..., z leti je vodilno mesto prevzel plevel, zdaj pa je tam gradbišče železniške proge. Verjetno smo pozabili, da je nizozemsko kmetijstvo na zemlji, ki ni bila tam in se ni ponujala. Najprej so prelili znoj, da so jo pridobili, in ta trma je ostala. Pomurcem zemlja postaja breme, vedno več je neobdelanega sveta, in če bi bilo morje blizu, se bojim, da bi mu zemljo brez slabe vesti prepustili. Skrivnost uspeha nizozemskega kmetijstva je v ljudski duši. Ta pa se ne prenaša kot tehnologija!

VODA je v izobilju. Morje, jezera, reke, kanali so prepletli deželo. Kot krvni obtok so. Slano in sladko vodo loči samo nasip. Voda je kot ogledalo, na katerega so vrle človeške roke položile deželo. V 13. stoletju so se ribiči na slanike naselili ob reki Amstel, čez reko zgradili nasip in razcvetati se je začel Amsterdam. V mesto na vodi, v severne Benetke. Videti je, kot da mesto ne stoji na zemlji, ampak na lastnem odsevu, je o mestu svoj vtis zapisal

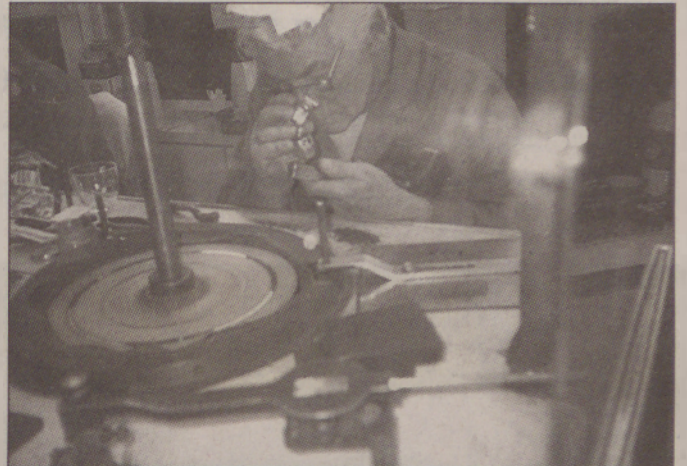
Karel Čapek. Kakih tristo let pred njim pa je Jean Francois Rewgnard zapustil o Amsterdamu eno najlepših besednih zapuščin: Zdi se, kot da je to mesto dvojno; videti ga je mogoče tudi v vodi: in odsev teh imenitnih hiš v kanalih napravi iz njega pravilčno mesto. 17. stoletje je zlata doba Amsterdama. Spet je odločilna voda. Mesto postane najpomembnejše pristanišče na svetu.

EVROPA je in ni. Zdi se, da je ves čas bolj odprta proti morju kot notranjosti Evrope. V 16. stoletju so se nizozemski trgovci prvič odpravili proti Indoneziji. Mimo Rta dobrega upanja. Začetek nizozemske kolonizacije. Med letoma 1940-50 se Nizozemska umakne iz svojih čezmorskih kolonij, menda pa še do danes njene oblasti s kraljico na čelu niso zbrale dovolj poguma, da bi se javno opravičile za vsa svoja kolonialna nespodobna početja. So pa to na neki način naredili s svojimi dejanji, deželo so odprli in v Amsterdamu danes živi 140 narodnostnih skupnosti. Svojo evropsko drugačnost je pokazal tudi v 60. letih 20. stoletja, ko je postal evropska hipijevska prestolnica, danes pa tu cveti tako imenovani narkomanski turizem. Po nekem podatku živi v mestu devet tisoč zasvojenecov s heroinom. Travo - mehko drogo - pa si za potešitev radovednosti privoščijo večina turistov. Samo v prijazno rjavo kavarnico stopiš, in teh je na stotine, vse drugo je zelo preprosto. Nas štiri je privabila popoldne še skoraj prazna (zvečer so vse nabito polne) v neposredni bližini glavnega trga Dam. Prijazni natakarkar nam je najprej ponudil cenik. Na njem ni cen kole, piva ali kave, to itak vsak zna naročiti, je pa ponudba vsaj 50 različnih trav. Ker o imenih nismo imeli blage veze, je Maja izbrala po količini z argumentom: Več ponujajo za isti denar (cene so namreč 25 ali 50 guldnov), manj je učinka in manj bomo zadedi. Postrežba je bila hitra, mi pa si z materialom v čisto majhni plastični vrečki nismo vedeli kaj začeti. Takoj je na pomoč priskočil natakarkar. Travo je nadrobil med tobak običajne cigarete in maso zavil v priloženi papir, prižgal, mi pa smo potegnili. Drug za drugim. Prvi krog, potem še drugi... Nič nismo čutili, cigareta pa nam je razpadla... Približno tako se konča večina turističnih poskusov trave in dokler je tako, naj živi amsterdamski liberalizem tudi na tem področju... In Amsterdam se je vedno ponašal z lahkotnim odzivanjem na kakršnekoli omejitve.

LJUDJE so takšni kot dežela, odprti in široki. Mojstrsko jim uspeva spajati staromodni šarm z divjim vrvenjem moder-

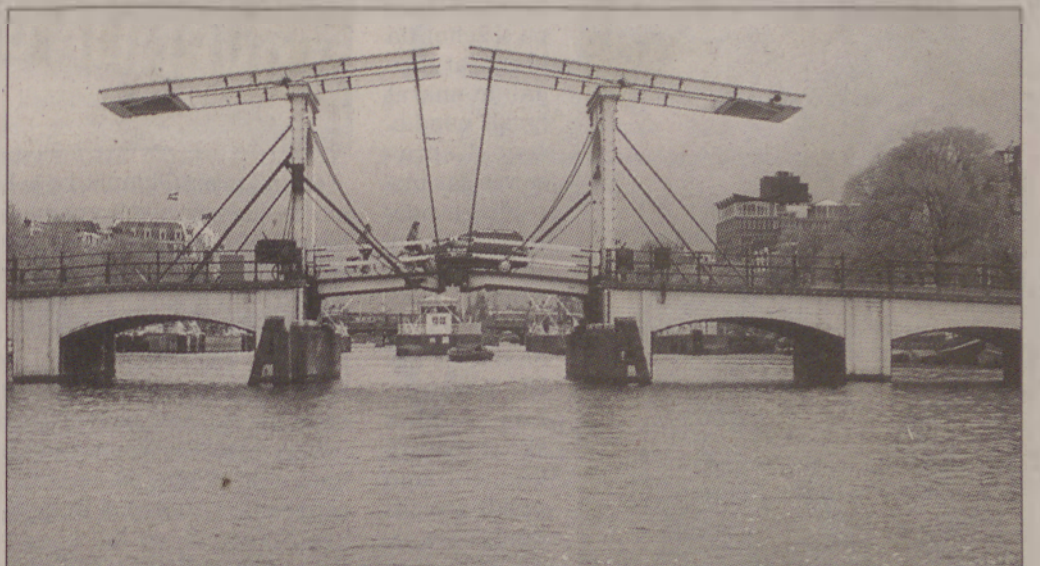

Tu se čez vodo pne sedem mostov v hitrem zaporedju. Najlepše jih je menda videti ponoči, ko so razsvetljeni s pravilnimi lučkami, vendar ob tej priliki te sreče ni bilo. Se mi je pa posrečila vsaj fotografija pri dnevni svetlobi, kar menda vsakemu popotniku po amsterdamskih kanalih ne uspe prvič. Sicer pa so mogočni kanali v podkvasti obliki zaokrožili mestno središče. Ob njih pa stojijo veličastne patricijske hiše, dediščina 17. stoletja, ko je bil Amsterdam najbogatejše evropsko mesto. Prebrisani meščani so gradili visoke hiše, ker je država davke določala po njihovi širini. Za dviganje pohištva so še vedno ohranjeni veliki dvizni tramovi. Sicer pa so hiše skrbno vzdrževane in zložene kot v pravljici.

Obisk brusilnice diamantov sodi v železni repertoar stvari, ki jih je treba videti. Pokazali so nam, kako se to dela, potem pa nam dali možnost, da si kaj kupimo. Za 100 mark si lahko kupil uro z diamantom, za okrog 1000 mark že kar lep prstan z diamantom, za kaj dragocenejšega pa bi bilo treba dodati vsaj še dve ničli. Tudi če nisi ničesar kupil, ti ne zamerijo in ti prijazno postrežejo z brezplačno kavo. V amsterdamskih brusilnicah, 24 jih je, imajo glavno besedo Židje.

nega življenja. Samo v okna je treba pogledati in povedala vam bodo pravo zgodbo o njih. Ne zagrinjajo jih z zavesami, njihove dnevne sobe in drugi prostori so vedno na ogled. Na oknih je skoraj obvezna vaza s svežim cvetjem, tokrat so prevladovali tulipani, tudi lončnice spoštujejo. Kot izložba prijazne trgovinice s pohištvom so, morda je le za spoznanje preveč raznih figuric in spominkov, tudi kičastih za naš okus. Vendar jim to odpustiš, ko izveš, da so Nizozemci od nekdaj strastni nakupovalci spominkov, kamorkoli po svetu potujejo. In vsak ima doma v stanovanju svoje častno mesto, vsak je spomin na nekaj lepega. Zvečer pa postanejo najzanimivejša okna v tako imenovani četrti rdečih luči, vendar to je že druga zgodba. Naleteli smo na same prijazne ljudi, razen receptorja v počitniškem naselju, kjer smo prenočevali. V trgovinah so ustrežljivi in potrpežljivi, na ulici prijazni in pripravljeni pomagati, na podeželju zgovorni in razpoloženi. Med njimi se počutiš zaželen, četudi samo Amsterdam obišče blizu 9 milijonov turistov letno. Kar naenkrat znaš deliti njihove občutke in razumeti njihov odnos do življenja, ki ga živijo tri metre pod morjem.

»Suhi most« je tradicionalni dvodelni dvizni most (v mestu jih je 60), ki je zelo priljubljena in med najbolj fotografiranimi mestnimi znamenitostmi, spet atraktivnejši ponoči, ko je razsvetljen. Mi pa smo bili tam v trenutku, ko so se morale ustaviti ladje. Letno menda pluje pod mostom čez 60.000 ladij.

Kar štirje (4) Mureki na

Še nikoli nismo bili tako pomembni

10. junija se bo v pomembnejšem delu Beneluxa (v Belgiji in na Nizozemskem) začelo evropsko nogometno prvenstvo, ki je za Slovenijo dogodek par excellence! Analitiki trdijo, da je svet žogobrca zaradi ogromnega kapitala, ki so v njem vrti, celo pomembnejši od septemberskih olimpijskih iger v avstralskem Sydneyu, ki so v zgolj športnem smislu gotovo še prestižnejše. Zato se veseli, pokrajina murska, kar štirje tvoji sinovi bodo delili euronogometne radosti in strese, ki jih bodo prinesli Charleroi (tekma proti Jugoslaviji), Amsterdam (Španija) in Arnhem (Norveška). In to kot aktivisti, ne zgolj opazovalci: igralec MILAN OSTERC, vratar DEJAN NEMEC, trener vratarjev JANKO IRGOLIČ in reprezentančni zdravnik, sicer direktor soboške bolnišnice, dr. BOJAN KOROŠEC.

Kaj je za vašega kratkohlavnika ta hip pomembnejše od šole? Zbiranje sličic nogometašev! In prvi regijec (tudi zadnji?), ki je prišel v znameniti album italijanske tvrdke Panini, je MILAN OSTERC.

"Spomnim se, da sem zbiral fotografije nogometnih zvezd pred svetovnimi prvenstvi leta 1986 in 1990. Takrat se mi še sanjalo ni, da bom tudi sam kdaj v albumu in da "me bodo zbirali". Sicer pa o tem še nisem slišal in je dobro, da ste me obvestili. Nakupil bom nekaj sličic?"

S formo moje ekipe (SCT Olimpija), posebej pa s svojo, nisem zadovoljen, zato se bom skušal čimprej priključiti reprezentančnim pripravam. Veliko moram delati, saj bi rad igral vsaj tako dobro kot na kvalifikacijskih tekmah proti Albaniji. Na EURU moramo igrati brez strahu in napadalno, da pokažemo Evropi, da nismo zaman na prvenstvu. V prvi tekmi proti Jugoslaviji lahko igramo neodločeno ali še kaj več, presenečenje je možno tudi proti Norveški. S Španci pa bo zelo težko.

Spodbujali me bodo tudi domači fantje, ne prvo tekmo jih pride iz Bunčan in Veržeja vsaj za en avtobus."

DEJAN NEMEC, vratar soboške Mure, si je mesto v izbrani vrsti priboril predvsem kot vratar mlade SLO reprezentance: "Pravzaprav se moram zahvaliti selektorju Katancu, ker je njegovo razmišljanje tako kot je. Drugače zaradi svoje slabše forme v delu spomladanskega prvenstva, pa tudi ker v klubu ni bilo vse najboljše, ne bi potoval na EURO. Tam pa si želim, da bi enkrat zmagali in enkrat igrali neodločeno. Čeprav se ves čas moramo zavedati, da smo v svoji skupini realno najslabši. Že to, da smo na EURO, je ogromno. Ampak skozi kvalifikacije smo prišli zaradi kompaktnosti, ker smo dobra klapa, in morda bomo še enkrat uspeli prese-

netiti."

Branil je pri Olimpiji, ko je bila ta še prvotigaš v nekdanji močni, jugo-ligi, svoje znanje je prodajal tudi pri Mariboru, Muri in Potrošniku. Zdaj je trener Apač, pa podžupan v Gornji Radgoni. In seveda trener slovenskih vratarjev JANKO IRGOLIČ: "Na EURO ne gremo na izlet, ampak tekmoval. V kvalifikacijskih tekmah proti Ukrajini in v prijateljski proti Franciji smo dokazali, da lahko enakovredno igramo proti vsakemu v Evropi. Torej nas nihče ne more odpisati, za nas je to velik izziv."

S tremi vratarji bom začel priprave v Apačah, kjer bomo imeli mir, potem pa se bomo v četrtek pridružili drugim reprezentantom na Brdu. Vsi vratarji, ki so branili v kvalifikacijah, so bili brez večjih kikssov in to je dobra popotnica za EURO. Za Dejana Nemca pa lahko rečem, da je odlični vratar in kot prvi pri mladi reprezentanci si kljub slabšemu pomladnemu delu sezone zasluži pot v Belgijo in na Nizozemsko."

Od osamosvojitve sem je reprezentančni zdravnik dr. BOJAN KOROŠEC. Čeprav mu njegov položaj (direktor

Dr. KOROŠEC

soboške bolnišnice) ne dovoljuje, da bi ves mesec manjkal, bo vseeno na EURU. Ne sicer na prvi tekmi proti Jugoslaviji, ko ga bo nadomestil njegov kolega dr. Kruh iz Nove Gorice, v nadaljevanju pa:

"Nogomet sem igral od svojega 9. do 25. leta, največ za ljubljanski Slovan, pol leta pa tudi za svoje Kobilje. Kasneje tudi za veterane lendavske Nafta. Kar zadeva evropsko prvenstvo lahko rečem, da smo pred odhodom tja lahko optimisti. Potem pa je vse odvisno od prve tekme. Če proti Jugoslaviji ne izgubimo, se lahko zgodi še marsikaj, tekmovalna sla bo večja in presenečenje ni izključeno."

Na evropskem prvenstvu sicer ne bo igral, pa vendar je VLADO KRESLIN eden tistih Murekov, ki s svojo etnorockovsko prisotnostjo daje poseben pečat EURO na murski način: "Ko sem bil star 5,6 let, sem moral lepiti plakate za tekme Beltinec, ki jih je napisal moj oče. Bil je začetnik nogometa v mojem rojstnem kraju. Kasneje sem igral le kakšne ekshibicijske tekme. Bil sem selektor reprezentance glasbenikov, ki bi morala igrati z ekipo novinarjev in politikov. Vse je bilo O.K., opravljena tudi tiskovna konferenca, pa so v zadnjem trenutku tekmo odpovedali. Verjetno zaradi politike, saj je bilo to tik pred osamosvojitvijo, odnosi med Ljubljano in Beogradom pa že slabi. Vse skupaj pa bi se moralo dogajati za Bežigradom kot predtekma derbija Olimpija - Crvena Zvezda."

Na EURO potujem s Predinom in Lovšinom. Gledali bomo tekmo proti Španiji, imeli pa naj bi tudi dva koncerta. Največji fanatik pa je Pero - nedavno bi morali muzicirati Drnovšku za Abrahama, pa smo ga komaj pregovorili naj pride, saj je bila zanj pomembnejša slovenska pokalna tekma SCT Olimpija-Korotan. Sicer pa bom šel tudi na finalno tekmo EURA, ker bo Slovenija evropski prvak. To lahko vidite v našem spotu Slovenija gre naprej."

euromureke spraševal: bop

Kletev lahko ubije človeka

Kletve in uroke povezuje predvsem s primitivnimi kulturami, črno magijo pa tudi z nervozo in neurejenimi medsebojnimi odnosi. Toda znanstvena proučevanja so ugotovila tudi njihovo veliko sugestivno moč. Kolikšna je ta moč, se vidi na primer, ko zdravnik napoveduje razvoj bolezni ali celo konec življenja svojemu pacientu. Največkrat se zgodi točno tako, kot je zdravnik napovedal!

Sugestivna moč besed se kaže tudi pri ritualih primitivnih ljudstev, kjer besede njihovega vrača ne samo, da paralizirajo žrtve, ampak včasih celo izzovejo smrt. Včasih pa vračeve besede delujejo čudežno: zdravijo in pomirjajo tiste, ki so jim namenjene.

Primerov, kako smrtonosna je lahko kletev ali prekletstvo, je veliko. Vzemimo primer ameriškega polkovnika Roberta Heinela. On je leta 1971 napisal knjigo o pokojnem diktatorju Papa Doc Duvalierju iz srednjeameriške otoške države Haiti. V knjigi je bilo opisanih več primerov o trpljenju in izkoriščanju prebivalcev te siromašne države. Duvalierjeva vdova je ritualno, pred številnimi ljudmi, preklela to knjigo in s tem dejanjem spodbudila številne tragične dogodke v polkovnikovi družini in pri njegovih prijateljih in znancih. Najprej so skrivnostno izginili rokopisi o knjigi tega haitskega diktatorja, ki so bili poslani nekemu novinarju Washington posta, ki bi naj pisal o knjigi in imel intervju s polkovnikom Heinelom. Kmalu zatem je ta novinar umrl za kapjo. S tem se črna kronika še ni končala: najprej je polkovnika napadel pobesneli pes in ga razmrcvaril, kmalu za tem, leta 1978, pa je umrl na otoku St. Bartolomeo, ki gleda na Haiti.

Parapsihologi in okultisti so tudi mnenja, da ima kletev človeka, ki umira, še večjo moč. Že iz zgodovine je znan primer o salemskih čarovnicah. Gre za sodni postopek proti mladim dekletom, ki so jih leta 1789 v ameriškem mestu Salem obdolžili čarovništva. Eno od njih je, preden je umrla, ko so jih sežigali na grmadi, tako preklela sodnika: »Želim, da se zgodi, da boš pil svojo kri!« Še isti večer je sodnik umrl zaradi izliva krvi v možgane.

Prekletstvo pa povezuje tudi z raznimi predmeti in deli človeškega telesa umrlih. Znan je primer lobanje neke ženske iz Tangerja v

severni Afriki, ki so jo po krivici obdolžili prešuštva, jo obsodili na smrt in takoj tudi ustrelili. Moč njenih kletev je ostala v njeni lobanji. Ko so grob čez 50 let odkopali, je eden od delavcev, bog ve zakaj, hotel imeti njeno lobanjo. Po enem mesecu je umrl. Vsi, ki so prišli v stik z lobanjo, pa so imeli močne glavobole in druge težave.

Zanimiv je tudi primer britanskega arheologa Howarda Carterja in lorda Carnavana, ki sta v prejšnjem stoletju, kljub prepovedi, ki je bila napisana na grobnici, začela preiskovati grobnico faraona Tutankamona. Njune težave so se začele na videz nepomembno. Najprej je kača, kraljevska kobra, ubila kanarčka, ljubljenska gospoda Carterja, potem je lord Carnavan umrl zaradi infekcije, ki jo je povzročil pik neznanega insekta. V tem času je umrl tudi Carterjev pes, na katerega je bil gospodar izredno navezan. Smrt prijatelja in psa je tako močno vplivala na Carterja, da se je zaprl v stanovanje, prekinil vse odnose s prijatelji in znanci in se do konca življenja izogibal vsem ljudem. Mnogo ljudi verjame, da se tistemu človeku, ki je povzročil kakršnokoli zlo, le-to vrne v mnogokratni obliki. Maščevanje ima rušilno moč. Ta energija ne povzroča le fizičnih, ampak tudi psihične bolezni s trajnimi in tragičnimi posledicami.

Naključje ali neverjeten zakon verjetnosti

Po vsej verjetnosti nikoli niste slišali za naslednje nenavadne dogodke, ki pa so zanesljivo resnični:

* V mestu Redruth v južni Angliji sta čelno sta trčila dva avtomobila. Vest ne bi bila nič nenavadnega, če se to ne bi zgodilo leta 1906, ko sta bila v mestu le dva avtomobila.

* Wales Williams iz mesta Charlotte v Severni Karolini je med poletom na višini 700 metrov s športnim letalom izgubil uro. Ko se je vrnil domov, je uro našel na domačem dvorišču. Kazala je točen čas.

* Leta 1887 je Robewrt Braun iz Salema vrisal v želvin oklep svoje inicialke. 64 let pozneje je želvo našel na svojem dvorišču njegov zet C. J. Porter.

* Jean Hunckin je padel v reko Mevegisi v Angliji. Vrv za reševanje mu je vrgel Jean Hunckin, v čoln pa ga je zvelkel in rešil Jean Hunckin. Ti trije ljudje niso bili med seboj v nikakršnem sorodstvu.

Filmariji v vesolju

Te dni mineva 15 let, odkar so sovjeti poslali v orbito vesoljsko postajo Mir. To je v bistvu svojevrsten rekord, saj je bilo ob gradnji predvideno, da bo ladja ostala v vesolju le tri leta. »Življenje« postaje je bilo tako pet krat daljše od predvidenega. Lahko pa zapišemo, da se je v tem obdobju na ladji zgodilo marsikaj dramatičnega. V tem času je na primer razpadla Sovjetska zveza.

Orbitalna postaja je imela kar nekaj hudih okvar, med njimi tudi eno resno, ki jo je povzročil neznan udarec. Govorilo se je celo, da so ga povzročila bitja z drugih planetov. Karkoli je bilo, je doslej ta dogodek zavil v skrivnost. Tisti, ki kaj vedo, pa molčijo.

Znano je tudi, da so pri delu postaje Mir v zadnjih letih sodelovali tudi ameriški, angleški in francoski astronauti in znanstveniki, med njimi tudi ženska. Do so-

delovanja je prišlo, ker Rusi sami ne bi mogli preprečiti katastrofe oziroma uničenja postaje zaradi hude okvare. Tudi stroški vzdrževanja so se povečali in Rusija kot nova država nekdane razpadle Sovjetske zveze ni bila sposobna sama poravnati takšnih izdatkov.

Zdaj se poslanstvo postaje počasi končuje. Zamenjala jo bo postaja Alfa, ki so jo s skupnimi moči zgradile svetovne supersile. Samo ena država tega, tako v znanstveno tehničnem kot finančnem pogledu, ne bi zmogla.

Postaje Mir pa še ne bodo odpisali. Najeli jo bodo namreč za snemanje filma po najnovejši knjigi ruskega in kirgiškega pisatelja Čingiza Ajtmatova. Knjiga z naslovom In traja dan dlje od stoletja je bila prevedena že v več svetovnih jezikov. Tako bo dogajanje v vesolju prvič posneto v originalnem okolju.

Od 26. maja do 29. junija

HOROSKOPEN

Pripravlja: Agencija Hogod

za mlade od 6. do 96 leta, ki priznavajo ljubezen

OVEN

(21. III. – 20. IV.)

Zaradi pozitivne energije boste hkrati uspešni na različnih področjih. To vas bo poneslo na ljubezensko plat življenja, kjer pa morate biti previdni, saj se mimogrede lahko zgodi, da bodo zadeve potekale v nasprotni smeri kot bi želeli. Pazite, da ne boste naredili kakšne napake v odnosu do partnerja ali osebe, ki vam je draga. Čas ni primeren za posle, ki so povezani s tveganjem.

BIK

(21. IV. – 21. V.)

Čas ni primeren za optimizem. Čeprav ste potrpežljivi in tolerantni, nečete razumeti partnerja. Izogibate se pogovoru, ki ga bo potrebno opraviti, če hočete, da se zadeva razplete. Sicer pa prihaja obdobje, ki bo pomembno po tem, da se bo zgodila neka za prihodnost odločilna zadeva. Mogoče so večje spremembe tudi na poslovnem področju. Ženske, ki iščete princa, zdaj je primeren čas, da ga najdete.

DVOJČKA

(22. V. – 21. VI.)

Vaše dnevno razpoloženje rado prehaja iz ene skrajnosti v drugo, kar vam nikakor ne koristi. Glede partnerja dobro premislite, kakšnega želite imeti in kaj on pričakuje od vas. Malo samokontrole ne bi bilo odveč. Pri srečanju bodite previdni, saj se lahko zadeva razveče ali celo postane trajna. Projekt je mogoče izpeljati, je pa vse odvisno izključno od vas. Sreča ne pride sama. Bolezni kljubujte tudi z glavo.

RAK

(22. VI. – 22. VII.)

Sestanek bo napet, hujših posledic ne bo. Ljubezen je sladka, a se lahko v hipu spremeni v najhujšo grenkobo. Informacijo, ki jo boste dobili, je potrebno dvakrat preveriti. Nepričakovano finančno breme že potuje. Mogoče krajše potovanje ali izlet. Oddaljeni sorodnik prinaša dobro. Če zadeve ne morete izpeljati, zaprosite za pomoč. Hitri, nepremišljeni konec bo zadevo samo še bolj zapletel.

LEV

(23. VII. – 22. VIII.)

Srečanje z osebo, s katero se že dolgo niste videli, bo prineslo marsikaj nepričakovanega in zanimivega. Iskreni pogovor bo prinesel pomiritev. Proti koncu meseca se ne podajajte v posle, ki so nezanesljivi. Čenče vas bodo spravile v slabo voljo, vendar ne reagirajte čustveno, ker bo drugače dosežen namen. Neko osebo iz vaše bližine podcenjujete, lahko pa vam naredi veliko škodo.

DEVICA

(23. VIII. – 22. IX.)

Ne bojte se nekemu nadrejenemu povedati svoje mnenje. Oseba, s katero ste nekoč imeli stike, vas bo prosila za uslugo. Nepredviden finančni izdatek vam bo precej zamešal račune in pokvaril načrte. Če ugotovite kakršnokoli začetne znake bolezni, ne oklevajte z zdravnikom. Odločitev ne sprejemajte v jezi ali celo v besu. Previdnost v pogovoru s prijatelji, ko boste obravnavali kočljivo temo, ne bo odveč.

TEHTNICA

(23. IX. – 22. X.)

Nekdo, ki ima svoje račune in svoj interes, vas bo hotel potegniti v neki posel, v katerem zanesljivo ne boste imeli dobička. Na splošno trenutno ni čas, da bi bili na poslovnem področju preveč ambiciozni. Novo poznanstvo naj se razvija po svoje, vi ne vplivajte na razvoj odnosov. Vsekakor si v tem obdobju vzemite čas za počitek.

ŠKORPIJON

(23. X. – 21. XI.)

Zdaj je čas, da ne prehitivate stvari in da ste previdni, ker bo oseba, ki vam je nenaklonjena, zelo aktivna. Potrudite se, da se ne zamerite osebam, ki jih boste nekoč še potrebovali. Po vsej verjetnosti se boste morali odločiti za veliko varčevanje, in to na vseh ravneh. Tako boste imeli možnost, da ne bo večjih pretresov. Odkrili boste neiskrenost, hvala bogu še pravi čas. Nobenih omahovanj!

STRELEC

(22. XI. – 21. XII.)

Neka zadeva, mogoče je tudi, da ljubezenska, se bo kmalu čudovito razrešila. Pričakujete lahko tudi večji priliv denarja. Po prejetem sporočilu morate reagirati čim hitreje. Če imate občutek, da stopiccate na mestu, ohranite mirne živce in ne silite nikamor. Šokantno sporočilo bo spremenilo tek. Dve poti se križata. Ali bo mokro ali vroče. V kuverti ne bo pričakovanega.

KOZOROG

(22. XII. – 20. I.)

Prav je, da hranite svobodo za sebe in sebi posvečate največ časa, vendar se morate zavedati, da na svetu niste sami. Sicer pa se bo pokazalo: čustvo, zabava in šport bosta v tem času na prvem mestu. Vaša romantična narava vas včasih naredi preveč ranljivega, vaša iskrenost pa vas lahko drago stane. Pri načrtih, predvsem pa pri terminih bodite previdni. Pazite pri prehrani.

VODNAR

(21. I. – 19. II.)

Trenutno živite v brezvetrju, kar vam celo ustreza, sami pa veste, da se bo vsak čas dvignil orkan, ki vas bo ponesel – bog ve kam. Napetosti v bližnjem okolju se bodo umirile. Potovanje, pisanje in srečanja bodo zaznamovala to obdobje. Mogoča bo okvara kakšne dražje naprave ali aparature. Papir, podpis in tuja oseba bodo zahtevali dolg premislek. Na zabavi poslušajte srce in ne pamet, ker ne bo pomembno.

RIBI

(20. II. – 20. III.)

Vaše pričiranje, da boste uspeli, ni brez osnove. Kmalu se bo pokazala priložnost, da pokažete svojo kreativnost in talent. Na poslovnem področju se niste izkoristili vseh možnosti. V tem obdobju ne bo napak, če boste poslušali nasvet dobronamernega in preudarnega človeka. V določenem postopku ne boste našli razumevanja. Vznemirjenje in nov poskus bosta ohranila možnosti.

Nova ljubezen?

Ni novost, da se 42-letni monaški princ rad pojavlja v družbi lepih deklet.

S črno lepoticco, ki je na fotografiji, ga še niso videli, in tudi, ko so jo videli, niso vedeli, za koga gre. Pojavila sta se na nedavnem teniškem ATP- turnirju v Monte Carlu. Uganka je bila kmalu razkrita: na fotografiji ga vidimo Khadjo Nin.

Je pevka soula iz Burundija. Bomo o novi ljubezni slišali še kaj?

Pred dirko za veliko nagrado Velike Britanije v Silverstonu so imeli v Ferraru hlevu velik obisk. Michaela Schumacherja je obiskal španski kralj

Pomemben obisk

Juan Carlos. Šumi mu je pokazal, kako deluje komplicirani volan dirkalnega vozila in še nekaj drobnarij, ki so pomembne ob dirki. Obisk, ki ni bil najavljen, je minil v zadovoljstvo vseh in v pristrčnem razpoloženju.

Stara ljubezen ne zarjavi?!

V ekskluzivnem teniškem klubu v Monte Carlu sta se srečala in se usedla kot v starih dobrih časih. Boris Becker in njegovo nekdanje dekle Benedicte Cortain sta si naročila sok (on) in deciliter bordojca (ona), kot nekoč. Plavalaska na slika je prva velika Borisova ljubezen.

Zdaj je šefinja pomembne svetovalne firme, katere stranke so predvsem petičneži od Londona, Pariza do Rima. Na fotografiji vidimo, da ne gre za ljubezen. Plavalaska je namreč poročena z nemškim grofom Petrom von Schönbornom.

Usoda ga tepe

Če je kdo znan, uspešen in privlačnega videza kot Pierce Brosnan, mu mora biti življenje lepo, smo prepričani. In ravno za življenje znanega igralca, ki ga poznamo kot zadnjo verzijo agenta 007- Jamesa Bonda, tega ne bi mogli reči. Znova in znova ima težave v življenju. Zadnja težava se je zgodila na velikonočno nedeljo. Zgodaj zjutraj ga je iz spanja zbudil telefon in policisti so mu sporočili: »Vaš sin je imel hudo nesrečo. Pridite takoj na Univerzitetno kliniko v Los Angelesu!« Kaj se je zgodilo? 16-letni sin 47-letnega igralca je s še petimi prijatelji praznoval rojstni dan. Ko so se vračali domov, je voznik zgubil oblast nad vozilom in so zgrmeli v kanjon reke 70 metrov globoko. Seveda so bili vsi pod vplivom alkohola. Sin Sean je še vedno v smrtni nevarnosti, Pierca pa ne morejo spraviti iz bolnice. Ves čas sedi ob sinovi postelji. V teh dneh je načrtoval poroko s Kelly Shawe Smith, a o tem ta hip sploh ne govori.

Poglejte vnukinjo!

Na fotografiji ni nihče drug do Ivonne Armant. To ime seveda ničesar ne pove, če še ne dodamo, da je to vnukinja slavnega tenorista Placida Dominga. Pravoji, da je Ivonne najprej podpisala pogodbo s Playbojem in šele nato povedala, kdo je njen dedek. Pa saj to ni pomembno. Nekateri pravijo, da bi znana revija vzela njeno sliko tudi, če bi bil njen dedek drvar ali celo berač. Pa še prav imajo.

»Mirja mi je veliko darilo ...«

je za nemško revijo Gala povedal 52-letni filmski igralec Sky Dumont, ko so ga vprašali, kako se počuti ob svoji ljubezni in soprogi, 28 let mlajši študentki iz Hannovra, Mirji Becker. »Pomembno, da se ljubiva in da sva srečna. Ljubim njegove oči, njegov nasmeh, najine pogovore ...,« je k Skyjevi izjavi dodala prihodnja psihologinja in povedala, da so poroko z veliko starejšim ženinom normalno sprejeli tudi njeni starši. Trenutno se sprehajata in uživata spomladanske sončne žarke na plaži v Marbelli, znanem letovišču na Costi del Sol v Španiji. K tej sreči dodajmo, da sta se spoznala v nekem Playbojevem lokalu v Berlinu, kjer je Mirja stregla kot zajčica.

Vse, kar Sendi hoče, vse ima

To je trditev njene naj-novejše skladbe Vse, kar hočem, vse imam, ki je svojevrsten in hudomušen odgovor na številne mačistične pesmi.

Zapeta in izvedena je v poskočnem mambo-swing ritmu v slogu Madonne, ko jo je grel še Dick Tracey.

Avtor besedila, glasbe in aranžmaja je Vojko Sfiligoj. Če pridno spremljate glasbeno dogajanje na naših medijih, ste skladbo lahko zasledili v januarskem Orionu, sicer pa bo uvrščena tudi na nov album, katerega izid lahko pričakujemo jeseni, pred tem pa se bo zgodilo še nekaj presečenj.

No, in kdor Sendi pozna, tudi zagotovo ve, da tisto, kar obljubi, tudi drži.

FRANC IZ PREKMURJA

Nova kaseta in zgoščenka

Franc iz Prekmurja je pesem, ki je v dveh tednih postala hit po večini slovenskih radijskih postaj. Franc iz Prekmurja pa je prav tako naslov nove kasete in zgoščenke Draga Jošarja, na kateri je dvanajst novih pesmi z različnimi motivi o poštarjih, zaljublencih, superdamah pa vse tja do Lacija, ki ga je Drago srečal v madžarskem Lentiju. Kot vedno je na njegovi kaseti tudi tokrat nekaj narečnega (prekmurskega) in tokrat je to omenjena pesem Laci ter Višnja, ki opeva ljubosumnega moža, katerega ženi je ime Višnja.

Da je Drago pevec in glasbenik, ki nastopa sam na različnih prireditvah, porokah in skratka tam, kjer se išče dobra glasba, ni potrebno posebej poudarjati, kajti uspehi, ki jih je dosegel kot en mož en orkester, povedo vse. Njegovi nastopi se vrstijo tudi zunaj naših meja, kjer zabava predvsem naše zdomce. Omeniti pa je potrebno tudi njegovo dvanajstletno nastopanje v Moravskih Toplicah, kjer mu lahko prisluhnete ob ponedeljkih in petkih, in tudi ena od pesmi na novi kaseti je posvečena Moravskim Toplicam z naslovom Terme 3000. Pesem Terme 3000 je prvič avtorsko v celoti njegovo delo, kajti sam je napisal besedilo, glasbo in naredil aranžma. Kasete in zgoščenke Franc iz Prekmurja sta že v vseh glasbenih trgovinah in gotovo bo vsak ljubitelj zabavne glasbe na njej našel kaj za sebe. Za vse nadaljnje informacije pa lahko pokličete Draga na številko 041 733 973.

Pojdi z menoj v toplice...

če pa ne moreš, obišči novi homepage skupine MI2

Glasbena skupina MI2 vas poleg videospota skladbe Pojdi z menoj v toplice (ta postaja iz dneva v dan čedalje popularnejši) zdaj tudi osrečuje s prehodom na njihovi spletni strani.

Ta bo v prihodnje prevzela vlogo njihovega menedžerja, tako da se bodo obiskovalci spletne strani lahko dogovorili za koncerte, nastope, intervjuje, jih povabili na zabavo, se pozanimali o nastopih, jim sporočili vaša mnenja ter prebrali besedila in poslušali svoje najljubše skladbe.

Skratka, prižgite računalnik in hitro na stran: www.mi2band.com.

Odisej se je vrnil domov

Tako lahko napovemo ponovni prihod Vilija Resnika na glasbene odre. Vili se je po zmagi na Emi in po številnih nastopih, ki so zmagi sledili, pred kakšnim letom odločil za umik z odrov in medijev. Sam pravi, da je potreboval počitek po vseh pritiskih, ki so ga doleteli z nastopom na Evroviziji. Poleg tega pa se je želel temeljito in v miru pripraviti na nov projekt, ki vam ga tokrat tudi z veseljem predstavlja.

Odiseja je naslov Vilijevega novega dela, seveda v obliki plošče in kasete, in kot se je Odisej vrnil domov na Itako, tako se Vili vrača v radijske in na televizijske postaje.

Vili je uvrstil na ploščo in kaseto deset potencialnih uspešnic v poskočnem plesnem ritmu. Malo pokoketira z latinom, sicer pa je v glasbi še vedno čutiti kanček njegovega rocka.

Za posebno nežne trenutke pa je pripravil balado Kdo lahko te ljubi kakor jaz avtorjev Aleša Klinarja in Anje Rupel, ki bo Vilijevimi oboževalkam gotovo segla do srca.

VICTORY

Bralci Péna se predstavljajo

Vlado Srečo iz Turnišča – povratnik z Bermudov

- * Po rodu sem Ljubljančan, v Turnišče pa me je zanesla prekmurska ljubezen
- * Še sam sebi ne verjamem, da jih imam že sedemintrideset
- * Zrasel sem kar precej, saj mi ne manjka veliko do dveh metrov

Ko sem imel kaj prostega časa, sem se rad sprehajal tudi po obali glavnega mesta Hamilton. V ozadju je ladja Royal Maesty, ki sprejme okrog 2.000 potnikov. Tudi jaz sem se že vozil z njo

- * Če stopim na tehtnico, mi običajno pokaže 96,15 kg
- * Zloglasni Bermudi so videti skoraj kot raj na zemlji
- * Moj največji konjiček je igranje tenisa

Šolanje in prva služba v Ljubljani

Otroštvo, ki sem ga preživljal v Ljubljani, ni bilo zame kaj posebnega. Po osnovni šoli sem končal še srednjo gostinstvo in višjo hotelsko šolo v Ljubljani in se zaposlil v hotelu Lev. V njem je imela delovno prakso Dragica iz Turnišča, ki mi je bila zelo všeč. Najbrž sem ji tudi jaz ugajal, drugače ne bi postala mož in žena. No, še prej sem moral prestati preizkušnjo v Turnišču, ampak to ni bilo tako zares. Vse pa se je dobro končalo.

Iz Leva v Princess

Nekega dne leta 1988 sem hodil v avstrijsko Radgono, kjer sem v kiosku opazil časopis za hotelske delavce Rolling Pin, ki izhaja v Gradcu v nemškem in angleškem jeziku. Vanj dajejo svoje oglase hoteli po vsem svetu. Časopis sem kupil in ga doma podrobno preštudiral. Med ponudbami me je zelo zamikal hotel Southampton Princess na

bermudskem otočju v Atlantskem oceanu, ki se je lani uvrstil na 9 mesto svetovnega ocenjevanja hotelov. Svojo željo sem seveda razkril tudi ženi, ki se je strinjala, da poskusim, ali me vzamejo v službo. Izgubiti nisem imel kaj, saj sva bila oba zaposlena v hotelu Lev, ki je veljal tedaj za enega najboljših v Sloveniji. In odgovor je bil pozitiven. Septembra sem odpotoval tja, čez sedem mesecev pa sem uspel urediti vse potrebno, da so vzeli v službo tudi ženo.

Jaz in žena Dragica pri garsonjeri, ki sva jo imela v najemu za 900 dolarjev mesečno.

Tam sem bil do predlani. Dobro sva služila in se ogromno naučila v svoji stroki. Začel sem kot natak, čez dve leti sem postal pomočnik vodje strežbe, potem sem napredoval v šefa strežbe, po štirih letih dela pa sem postal pomočnik vodje gostinstva v hotelu. Tam šolski papirji niso pomembni, ampak te upoštevajo predvsem po delu.

Ladje so letele po zraku

Najbrž ste mnogi slišali pripovedi o nevarnem bermudskem trikotniku, o nesrečah, ki naj bi se dogajale tamkaj. Nekega dne sem se o tem pogovarjal z okrog 80-letnim domačinom, ki je vedel povedati, da so se nekoč zares dogajale številne nesreče na morju, oziroma da so ladje pogosto izginile. To pa naj bi se dogajalo predvsem zato, ker se zna zgoditi, da nastane popolno brezvetrje, ki traja po mesec dni in več. Jadrnice so tako obstale, ne da bi imeli ljudje dovolj zalog hrane in vode za daljše obdobje. Za marsikoga je bilo to tragično. Zame pa je bilo najbolj

Tu pa sem na delovnem mestu v Črenšovcih. Na točilni mizi je miniatura hiša, ki sem jo prinesel za spomin z Bermudov. Doma pa imam tudi značilni bermudski pesek in še nekaj drugih spominkov.

je blizu 10.000 tujcev, ki opravljajo razna dela. Hiše so vse zidane in pokrite z belimi betonskimi skodlami. Soba v boljšem hotelu za dve osebi za eno noč z zajtrkom stane 420 ameriških dolarjev. Za apartma, ki sva ga imela v najemu z ženo, je bilo potrebno plačati mesečno 900 dolarjev, skupni stroški pa so znašali okrog 1.500 dolarjev. Jasno je, da si lahko privoščijo dopust tam.

Tudi tale posnetek je nastal na Bermudih, in sicer je bilo to presenečenje za ženo Dragico ob njenem rojstnem dnevu. Vse sem vnaprej načrtoval, ne da bi ona za to vedela.

strašno, ko so nas »napadli« orkani. Dvakrat sem to doživel. Veter je pihal s takšno hitrostjo, da so ladje letele po zraku. To je res strašno doživetje. Ampak če si tam, se moraš s tem sprizniti.

Soba za 420 dolarjev

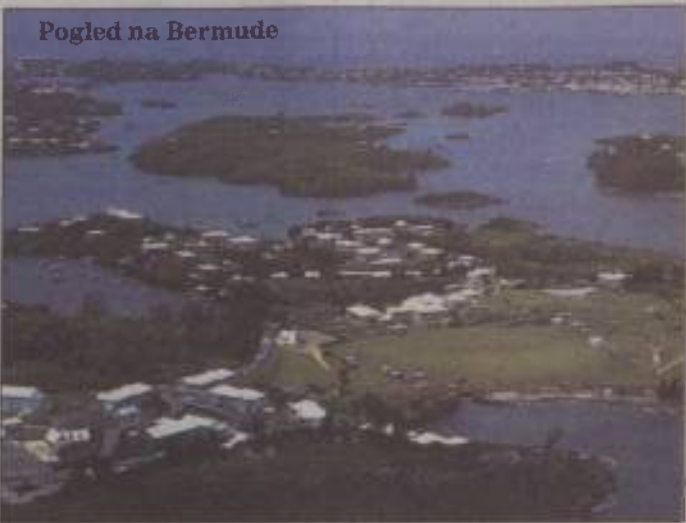
Če vas zanima še nekoliko podrobneje, kako je na Bermudih ali otočju Bermuda, naj povem, da je dolžina glavnega otoka okrog 32 kilometrov, širina pa večinoma od 1000 do 1500 metrov. Otok je odkril Španec Jaun Bermudes in po njem je dobil tudi ime. To je angleška kolonija. Prebivalcev je okrog 60.000, med katerimi jih

kaj le bogati ljudje. Igralnic in pravih nočnih klubov ni, ker to ni dovoljeno. Ljudje naj bi uživali predvsem v lepotah narave, zlasti ob morju na peščenih plažah. Največja dovoljena hitrost na cestah je 30 kilometrov na uro. To pa zato, ker so zelo vijugaste in ozke.

Spet doma

Leta 1995 sva prišla domov, ker se je obetala dobra služba v Sakačevem hotelu Elizabeta v Lendavi. V začetku je lepo kazalo, potem pa ... Aprila 1996 sem ponovno odšel na Bermude, žena pa je ostala doma. Tja je hodila le na dopust. Vmes je urejala vse potrebno pri gradnji najine hiše. Zdaj je v glavnem vse končano. Tako sem se lahko vrnil domov tudi jaz in se odločil za delo kot samostojni podjetnik. Zaenkrat imam v najemu gostišče v Črenšovcih, ki sem ga poimenoval Dublin pub. Mislim, da je nekaj posebnega, še zlasti zato, ker imam v ponudbi tako rekoč vse svetovne znane znamke piva.

Rad živim v Prekmurju. Prava poslastica zame pa je prekmurska gibanica. Politika me ne zanima preveč, uživam pa v igranju tenisa, s čimer sem se lahko ukvarjal tudi na Bermudih.

Pogled na Bermude

JOŽKO G. BISTRUŠKI

pen elopa

TAMARA je srednješolka iz MS. Rada posluša glasbo, predvsem reggae, ki jo je navdušil med obiskom v Angliji, kjer je bila doslej 2 x (se vidi!). Težko je čakala toplejše dni, saj se počuti v poletni opravi neprimerno bolje. Nekateri so pač za vroče! Foto: Simon Petrovič